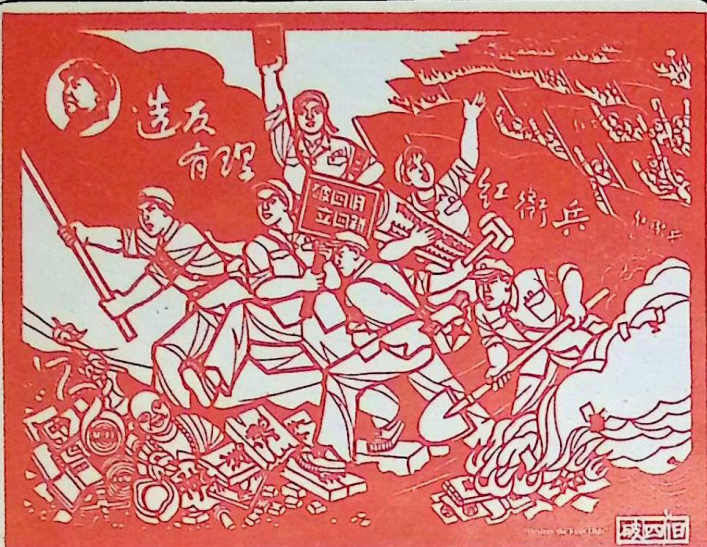

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

2/75 1kr 6. Årg

KINA'S 4. NATIONALE FOLKE KONGRES

I midten af januar måned trådte Den kinesiske Folkerepublikks Fjerde Nationale Folketekongres sammen. Det vigtigste punkt på dagsordenen var en revision af den socialistiske stats forfatning, som blev vedtaget på den Første Folketekongres i 1954.

I sin rapport til kongressen om revisionen af forfatningen sagde Chang Chun-chiao, at revisionsarbejdet havde foregået i over 5 år. Han understregede, at de grundlæggende principper i

forfatningen af 1954 fortsat gælder, men at der er sket så store forandringer i Kina og også internationalt i de forløbne 20 år, at visse dele nu har mistet sin gyldighed.

Fortsættes side 6

Regeringsdannelsen: GODE MINER - SLET SPIL!

De forskellige partier med Venstre og Socialdemokratiet i spidsen havde så travlt med at vise deres vilje til "samarbejde", at de fuldstændig mistede realitetssansen. Allerede på valgnatten stod det klart, at der ikke eksisterede den ringeste mulighed for en flertalsregering. På trods af dette gik Hartling frønt igang med at lave sådan en. Det mislykkedes. Og på trods af dette, stillede Socialdemokratiet forslag om, at regeringen skulle træde tilbage, så der kunne skabes betingelser for dannelsen af en bred flertalsregering. Skytte gik på jagt efter en statsminister til denne regering, men vendte selvfølgelig hjem uden bytte. Hvorefter Anker Jørgensen gik ind i rollen som "kongelig undersøger" med nøjagtig samme opgave. Også dette mislykkedes selvfølgelig - for Anker Jørgensen i dobbelt forstand. For der er ingen tvivl om at han har dummet sig så det basker. Han kunne så let som ingenting have fået overdraget opgaven at danne den "bredest mulige" regering, og en socialdemokratisk ledet regering, evt. mindretalsregering, havde været en realitet.

Så får Hartling afløb for sin umættelige forfølgelse igen - men det er kun af kort varighed. Som vi har skrevet så mange gange tidligere, er en socialdemokratisk regering i den nuværende situation den eneste måde, hvorpå kapitalen kan få sin politik igennem uden for meget "uro på arbejdspladserne". Trods Anker Jørgensens bommert (eller skal hans parti bare have en god lejlighed til at skifte formand?) vil bolden alligevel snart blive spillet tilbage til socialdemokratiet, hvor mange nye mistillidsdagsordener eller forhandlingsrunder det så skal koste.

Under alle omstændigheder har vi fået endnu en grundig lektion i parlamentarismens velsignelser. Politikernes frygt for at tabe ansigt, stridighederne og konkurrencen mellem dem om, hvem der er bedst til at få det kapitalistiske system til at humpere videre, tvinger dem til et forsøg på at holde vælgerne for nar - med et vildt af taktiske fiduser og endeløse forhandlinger om ingenting, - mens arbejdsløsheden og de økonomiske problemer stiger. Politikerne trækker tiden ud, vel vidende, at deres forskellige "løsninger" ikke hjælper et hak.

ARBEJDERNE PÅ UNIPRINT GÅR I SPIDSEN

Uniprint arbejderne har gennem deres strejke og besættelse af trykkeriet og bogbinderiet i Glostrup vist, hvorledes kampen skal føres mod virksomhedslukninger og flytninger. De 66 arbejdere har hårdnakket holdt stand mod ethvert forsøg fra ledelsens side på at splitte arbejderne. De har formuleret deres krav om fortsat arbejde til samtlige i mindst 1 år, og står fast på det.

På trods af at Uniprint er trådt i likvidation har arbejderne kamp ført til forhandlinger, som kan resultere i en fortsat videreførelse af fabrikken.

Deres kamp har betydet så store tab for Winther-koncernen, at de planer som ledelsen tidligere har opereret med om at flytte til Sverige ikke længere er så tillokkende som tidligere.

Det drejer sig nu om at støtte Uniprint arbejderne, vise dem solidarisk moralsk og økonomisk støtte således at kampen virkelig kan føre til sejr over Winther-koncernens forsøg på at skatte og valte med 66 arbejdere.

Indsamlingslister og oplysninger fås ved henvendelse til:

A.B. Madsen, Monrads Alle 4
2500 Valby, tlf. 01 469369

Bjarne Irling, Engdraget 11,
Strøby Egede, 4600 Køge.

Erik Bohlbro, Egelunden 85,
Ishøj, 2670 Greve Strand.

'Folkefjernsyns fabrikken A/S'

Fredag d. 31. januar blev Rank Arena lukket, og de 600 arbejdere står i dag på gaden. Rank-koncernens forhandlinger til forskellig side har ikke ført til salg af fabrikken og fortsat beskæftigelse. Rank-koncernen har selvfølgelig ikke villet sælge den moderne fabrik til en konkurrent, og forhandlingerne med Kvist Petersen er afsluttet.

At Kvist Petersen ikke ville købe fabrikken skyldes nok, at det ikke har været muligt for ham at låne penge til udbetalingen. Prisen fra Rank-koncernens side på 14,3 mill. kr. med 5 mill. i udbetaling har han accepteret, men hans sparekasse har ikke villet give ham en kassekredit på 3 mill. kr. Sikkerhed for Sparekassen ved, hvordan situationen er indenfor denne branche. Den kapitalistiske overproduktionskrise har ramt elektronikbranchen hårdt. I Sverige har Luxor skåret produktionen farve-TV ned med 50%. I Vestlyskland har Volvo-Philips nedsat arbejdstiden for 1/5 af de ansatte. I USA har Motorola og Texas Instrument bebudet afskedigelser af 6000 mand. I England har Rank fyret

1103 og flyttet en del af produktionen til datterselskaber i Irland. Og herhjemme har B&O indført 4-dages-uge for 900 mand fra 1. oktober til 4. februar, og afskediget 130.

Det er situationen for de tidligere Rank Arena-arbejdere. I et forsøg på at holde beskæftigelsen har nogle af de tidligere bestyrelsesmedlemmer og tillidsfolk taget initiativet til at købe Rank Arena og oprette Folke Fjernsyns Fabrikken A/S.

Reaktionerne på dette initiativ har i de borgerlige kredse fået en vis opbakning og sympati. Det gælder forskellige folketingsmænd, der har tegnet aktier, og det gælder

LO. Det er klart, at borgerskabet intet har imod, at arbejderne køber fabrikken og forsøger at drive den videre. Det vil blot blive en fjer i hatten på kapitalisterne, når Folke Fjernsyns Fabrikken A/S må gennemføre lønsænkninger, foretage afskedigelser og sætte tempoet i vejret, for endelig til sidst at måtte dreje nøglen om. For det bliver undgåeligt resultatet før eller siden. Der kan ikke drives virksomheder i et kapitalistisk samfundssystem, uden at det må ske på kapitalismens betingelser.

Det er en rigtig holdning, at når kapitalisterne ikke vil drive virksomhederne, så må vi selv gøre det. Men vi skal ikke betale for virksomhederne, som vi allerede mange gange har betalt i form af vores arbejde. Og endelig må vi gøre os klart, at det ikke er muligt at lave en isoleret "socialistisk" produktion. Et folkeaktieselskab er underlagt leverandører, banker og afsætningsmuligheder. Og for en fjernsynsfabriks vedkommende vil det på ethvert tidspunkt være muligt for de store delkomponent-fabrikker at slå fabrikken ud.

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123162

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt
ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4. th., 2000 Kbh. F., FA 2476
Løssalg 1 kr., abonnement 25 kr., kampabonnement 50 kr.
Institutionsabonnement 65 kr.
Giro 20019
Ansvarshavende: Finn Sørensen

ERFARINGER I KAMPEN MOD FABRIKSLUKNINGER OG FYRINGER

General Motors samlefabrik i København var det første eksempel på, at et af de store multinationale selskaber ikke kunne acceptere deres profit som værende nok. Samlefabrikken blev lukket, og 800 arbejdere sat på gaden. Siden er det gået slag i slag. Rank Arena i Horsens, som er en del af Rank-koncernen i England, har lidt samme skæbne. Det engelske moderselskab vil ikke drive den moderne fabrik videre, på trods af at den kun er et par år gammel, og en af de mest gennemrationale virksomheder indenfor den branche. Og koncernen vil selvsagt ikke sælge fabrikken til et konkurrerende firma, som f. eks. det finske Salora, af frygt for at denne konkurrent vil stå bedre, hvis de overtager fabrikken.

Forlaget Winthers fabrik Uniprint, som er en del af Winther-koncernen, skulle ligeledes flytte ud af landet, til Sverige, hvor der kunne opnås en større profit. Firmaet har forsøgt at nedlægge Uniprint, og situationen er i dag den, at firmaet er trådt i likvidation.

På Sterling Airways har ledelsen forsøgt at lokke arbejderne til at gå med til en lønreduktion på mindst 16%, og så love dem beskæftigelse. Arbejderne svarede nej til lønreduktion, og svaret fra ledelsen var fyringer.

Dette er tre aktuelle eksempler på, hvorledes kapitalen handler i den situation, som de befinder sig i. Hvad er arbejderens reaktion, og hvorledes skal vi føre kamp mod virksomhedslukninger/flytninger og afskedigelser?

ARBEJDERNE PÅ RANK ARENA

På Rank Arena er arbejderens reaktion, at virksomheden skal køre videre. Når Rank-koncernen ikke vil drive den, ja, så må mulighederne undersøges for at få en anden kapitalgruppe til at overtage fabrikken og drive den videre. Hvis resultatet bliver, at arbejderne overtager fabrikken, vil de stå i en situation hvor de både er kapitalister og arbejdere. Med hovedvægt på arbejdere. De kræfter der er gået i spidsen med hensyn til køb af fabrikken er tidligere bestyrelsesrepræsentanter og tillidsfolk. Hvorledes de tænker sig fabrikken kørt efter en arbejderovertagelse, kommer til udtryk fra en af talsmændenes side: "Virksomheden skal køres hårdt og kontant". Det betyder, at der ikke bliver en tøddel mere demokrati i den nye overtagelse. Lønpressing og afskedigelser vil høre til hverdagen på Folkefinansfabrikken i lige så stor udstrækning som ethvert andet sted. Virksomheden kommer til at arbejde under kapitalistiske forhold i et kapitalistisk samfundssystem og er derfor tvunget til at drive tingene på kapitalistisk vis. Virksomheden vil være i lommen på banker og leverandører. Den vil blive presset som enhver anden lille virksomhed.

Den opbakning som initiativet har fået fra de borgerlige kredse i landet, borgerlige politikere, LO, med videre, vidner klart om at dette initiativ ikke leder fremad for arbejderklassen.

ARBEJDERNE PÅ STERLING AIRWAYS

De angreb ledelsen på Sterling

Airways har rettet mod arbejderne under dække af forhandlinger og samarbejde, er skarpt blevet afvist af arbejderne. De vil ikke acceptere en lønreduktion for at stå solidarisk med firmaet i den aktuelle situation, under løfte om fortsat beskæftigelse til alle. Arbejderne giver intet for den slags løfter, som ledelsen til enhver tid har mulighed for at bryde. Da ledelsens svar på arbejderens afvisning blev fyringer, svarede arbejderne igen med arbejdsnedlæggelser. Men disse arbejdsnedlæggelser viste kun altfor tydeligt deres mangelfuldhed. Dels har arbejderne overladt det til de faglige organer at forhandle for sig, hvilket endnu ikke har ført til noget som helst, dels har de ikke gjort strejkerne effektive ved at blokere arbejdet, således at de funktionærer der har udført de strejkendes og afskedigedes arbejde har kunnet holde flyveselskabet igang. Arbejderne har været utilfredse med Dansk Metalarbejderforbunds fremgangsmåde med at indkalde til lo-mands-møde. Det betragter de som en forhaling af situationen. Men de har ikke taget sagen i deres egne hænder. Ved at lade de faglige organer og instanser køre løbet, har de mistet muligheden for en effektiv kamp mod Sterling Airways, som kunne presse selskabet til genantagelse og til at acceptere de gældende lønninger. Kun en effektiv og bevidst kamp, hvor det er arbejderne der afgør hvordan kampen skal føres, og afviser ethvert forsøg fra selskabets eller fagforeningens side på at manipulere eller forhandle hen over hovedet på dem, kan give sejr for kravene.

ARBEJDERNE PÅ UNIPRINT

Arbejderne på Uniprint har svaret klart og præcist på Winthers forsøg på at flytte virksomheden til Sverige. Straks da de første forlydender kom frem, og før de første fyringer, nedlagde arbejderne arbejdet. Strejken var indledt. Siden da er samtlige arbejdere blevet fyret og firmaet trådt i likvidation. Strejken ophørte, og en besættelse af virksomheden startede. Uniprint-Arbejderne har afgjort vist vejen for arbejderne. De har vist at de ikke vil krumme ryg for kapitalens skalten og valten.

Uniprintarbejdernes kamp er et eksempel til efterfølgelse. For det første har de startet aktionen lige så snart de fik mistanke om, at Winther ville nedlægge Uniprint og flytte arbejdet til Sverige. For det andet har de afvist ethvert forsøg på splittelse fra ledelsens side. Kravet har været genansættelse af alle, garanteret i mindst et år. Arbejderne vil ikke acceptere mindre end det. For det tredje har de fra starten organiseret kampen selvstændigt. De har valgt strejkeudvalg, presseudvalg, trykkeriudvalg, kantineudvalg, kørselsudvalg osv. Således at alle opgaver og funktioner er organiseret. Dernæst afholder de hyppige arbejdermøder, så alle beslutninger træffes demokratisk og de sikrer sammenholdet og at alle er informeret om hvad der sker. For det fjerde har de gjort det klart over for fagforeningen, Grafisk Kartel, at det er dem selv der fører aktionen. Det er dem der stiller kravene. Det er dem der bestemmer hvorledes besættelsen skal køre osv. De benytter sig selvfølgelig af den støtte de kan få fra Grafisk Kartel, men de

vil ikke lade sig noget pådutte fra den side. Samme holdning har de indtaget over for alle grupper og organisationer, der kommer løbende for at "lede kampen". Erfaringerne fra Ota-strejken, hvor Internationale Socialister blandede sig, har klart vist hvor vigtigt det er at holde sådanne organisationer uden for. Arbejderne afviser indblanding udefra, men er interesseret i solidaritet og støtte på enhver måde på deres egne betingelser. For det femte har arbejderne sikret sig at arbejde ikke bliver overført til andre trykkerier, ved at føre en skarp kontrol med forsendelserne og ved at rette henvendelse til arbejderne på forskellige trykkerier og få dem til at blokere arbejdet.

Vi har kun få eksempler på effektive strejker kørt gennem strejkekomiteer på arbejderens egne betingelser. Som de største har der været Havnearbejderstrejken i Århus i 1971, og Ota-strejken i Naksbo i 1973. Erfaringerne er således små og det er vigtigt at få dem draget frem og diskuteret, således at kommende strejkekampe, besættelser osv. fremover kan blive stadig mere effektive.

Uniprint-arbejdernes kamp er ikke blot en kamp for de 66 arbejdere. Det er en kamp for hele arbejderklassen. Derfor er det også Uniprintarbejdernes opgave, såvelsom hele arbejderklassens, at gøre sig klart, at skal denne besættelse føre til opfyldelse af arbejderens krav, så skal der ske en mobilisering af hele klassen. Konkret mener vi, at Uniprint-arbejderne har forsømt at trække på de arbejdsløses arbejdskraft i denne situation. Det ville være muligt at mobilisere hundredvis af arbejdsløse til støtte for deres aktion. Det kunne komme til udtryk dels i indsamlingsarbejde, spredning af kendskabet til aktionen, praktiske arbejdsopgaver, blokadevægter ved andre trykkerier osv. Og endelig kunne det komme til en større besættelse af fabrikken. Det skal ikke opfattes som revolutionsromantik, hvor det vil opfordre til, er at konfrontere masser af arbejdere med politiet i et kæmpe sværds slag uden for fabrikken i Glostrup. Men en rejssning af arbejdere fra Uniprint og arbejdsløse i fællesskab, omkring det konkrete krav som Uniprint-arbejderne har formuleret, ville netop kunne være banebrydende for den nødvendige solidaritet og kampfællesskab mellem arbejdende og arbejdsløse mod lukninger, flytninger og fyringer.

Og som det væsentligste. At mobilisere arbejdere i en konkret kamp, omkring ganske præcise krav, er hundrede gange mere skolede, end foredrag og oplysninger om, hvordan der skal kæmpes. Det er i kampens hede, at vi skoles til de kommende sværds slag mod kapitalismen som system, og det er i kampen vi lærer borgerskabet at kende, lærer, at der findes to klasser, som står uforsonligt over for hinanden, to klasser som aldrig kan have fælles interesser.

Vi siger at Uniprintarbejderne er gået i spidsen i kampen mod lukninger og fyringer, som de kommer til udtryk under den kapitalistiske krise. Hvor langt er det muligt at føre kampen? Er det muligt at vælte kapitalismens krise over på kapitalen?

Arbejdernes krav om arbejde, og deres reaktion på kapitalisternes fabrikslukninger, i form af besættelser af fabrikkerne, er udtryk for et spontant krav om socialisme. Hvis ikke kapitalisterne vil drive virksomhederne, så overtager vi dem og driver dem videre selv.

Vi får ganske vist ikke gennemført socialisme ved fabriksbesættelser og strejkekampe mod de enkelte kapitalister, men vi kan tvinge dem i knæ. Det er muligt konkret at tvinge Winther til at drive Uniprint videre, og vi kan presse kapitalisterne alle andre steder og kaste hele det kapitalistiske system ud i meget store økonomiske og politiske vanskeligheder. Og det er det vi skal gøre. Samtidig må vi imidlertid gøre os klart at det kræver en politisk kamp for at tage magten i samfundet.

Strejker og besættelser er forsvarskampe som er nødvendige at føre, som skoler os til de kommende kampe, men det er ikke i sig selv en kamp om magten i samfundet. 9.2-1975

Interview med Uniprint-arbejdere "DET SKAL VÆRE PÅ VORES EGNE BETINGELSER"

Per

Norman

Bjarne

Om forhandlinger

AB: De forhandlinger, der finder sted mandag den 10. februar, hvad skal de dreje sig om?

Bjarne: De skal dreje sig om det samme, som vi startede på. Og hvis vi ikke kan finde, hvad vi mener er et rimeligt grundlag, så går hele Winthers forlag simpelthen ned i kraft af boykotten

AB: Og et rimeligt grundlag vil altså sige, at det skal køre på de samme betingelser som hidtil:

Bjarne: Betingelsen for, at vi overhovedet vil diskutere regnskaber og diskutere nogen ting, er at alle skal være her mindst et år.

AB: Nu foregår forhandlingerne

Om fagforeningen

Bjarne: De har været meget loyale i fagforeningen, det må vi sige. Men det har de sådan set været nødt til, fordi vi har stået fast. Det er en af de første gange, de har mødt sådan en massiv enighed. Man kan ikke engang sige, de har fisket for at vi skulle fire. De har faktisk fulgt os i tykt og tyndt.

Norman: Man finder ud af, at alene er man ikke noget værd, men hvis man står sammen i en blok, og så presser nede fra, og presser først og fremmest organisationen, det er jo egentlig det, vi har gjort. Vi kom og sagde til dem, nu strejker vi herude, og vi er ligeglade med om I bakker op, men vi strejker altså ganske simpelt. Og vi kører på vores præmisser. I kan hjælpe os, hvis I vil, eller lade

Om mobilisering

AB: I ville ikke have nogen demonstration uden for fabrikken?

Norman: Nogle af os har ventileret at få en demonstration uden for, men I må hele tiden regne med, at vi har de her 6-7 forskellige partigrupper, vi skal tage hensyn til. Os der balancerer sådan lidt ovre til venstre, vi skal være meget forsigtige - det er spillets regler. Det er noget, man må acceptere, at det skal afvikles i ro.

AB: Har I forsøgt at udvide aktionen til andre dele af Winthers koncern?

Norman: Nej, det har vi faktisk ikke, for det er kun denne her, hvor man egentlig er organiseret. De andre er sådan små foretagender, hvor der går nogle arbejdsmænd, som jeg ikke tror er organiseret. Men det har bevirket oppe i Forlaget, at de efterhånden har meldt sig ind i HK. Det har været på tale, at man skulle tage kontakt med dem, men det gik jeg i hvert fald imod. For jeg sagde,

i Grafisk Kartel, men det er vel jer selv, der fører dem?

Bjarne: Vi har lagt betingelserne, og i kraft af muligheden for aktion, så nedlagde vi alle tillidshverv og samarbejdsorganer, så vi stod frit for, så vi ikke kunne drages til ansvar på nogen måde. Så overgav vi simpelthen betingelserne til vores fagforening, som så har kørt forhandlingerne for os, både i LO og i Arbejdsretten, men de har ikke kunnet komme igennem med vores krav...

Per: Men vi er tilstede, når forhandlingerne foregår.

Norman: Og de kommer heller ikke til at lave andet end, hvad vi vil have.

være. Så kører de på vognen, for hvis der er aktivitet nede i bunden af en fagforeningsgruppe, så kommer der også opad, hvad enten de vil eller ej. De er nødt til at tage et standpunkt. Men vi gør det ikke for at aktionen skal køres af nogle fagforeningsledere. Den skal køres af dem, som har sat den igang. De må godt forhandle med Winther men de skal altså ikke komme med noget bud der er mindre, end det, at han skal køre virksomheden videre mindst et år. Vi henvendte os ikke til kartellet før på et langt senere tidspunkt. For vi ville hele tiden have, at det skulle være på vores præmisser. Vi skulle altså ikke have noget presset ned over hovedet inde fra fagforeningen, det har vi altså også undgået.

Kaj Winther - koncernejereren

at hvis de vil være med i noget, så kan de komme med fra begyndelsen. Det kan ikke nytte noget, at man kommer i sidste øjeblik, når man følger sin egen situation truet. De havde ellers lavet en mægtig god resolution, som de ville have sendt ud gennem Ritzaus Bureau, hvor de opfordrede os på til at bevare Winthers Forlag. Men det var jo ikke lige vores sag. Og så er der ikke så meget grund til samarbejde.

Fortsættes næste side nederst -

VS - et revolutionært alternativ?

Partiet Venstresocialisterne er efter fire års fravær atter blevet repræsenteret i folketinget. VS fremstiller sig selv som et revolutionært parti, i radio/TV's krydsild forud for valget udtalte en af partiets repræsentanter endda, at VS er et marxistisk-leninistisk parti. VS anklager DKP for at være reformistisk og for at lægge hovedvægten og for at lægge hovedvægten af sit arbejde i folketinget. Vi vil i denne artikel se lidt nærmere på VS' teori og praksis for at få opklaret, om VS' opfattelse af sig selv stemmer overens med virkeligheden og med den rolle, partiet spiller i den praktiske klassekamp.

BORGERLIG VÆLGERFORENING

I alle de valgkampe, VS har deltageret i, har partiet gjort sig store anstrengelser for at understrege, at det ikke betragter folketingsvalg, som den vigtigste aktivitet for partiet, men at det tværtimod - i modsætning til alle andre eksisterende partier - mener, at arbejdet mellem valgene er det afgørende, at repræsentation i folketinget er sekundært i forhold til arbejdet på arbejdspladserne. Men allerede her støder vi på en iøjnefaldende kløft mellem ord og praksis: for er det noget der kendtegnen VS, er det netop dets 'opvågnen' ved folketingsvalgene. Bortset fra uddelingsbladet 'Solidaritet' der udkommer en halv snes gange pr. år, og som ikke er andet end et flyveblad med faglige/økonomiske artikler, har VS ingen regelmæssige udadvendte aktiviteter eller fremstød uden for valgkampperioderne.

Ganske vist udsender man nu og da forskellige pjecer o. lign., f.eks. "kloakrør og klassekamp" som isoleret betragtet er en udmærket afsløring af kapitalinteresserne bag Ishøj-boligbyggeriet ved København, men VS gør intet forsøg på at mobilisere folk til kamp i forbindelse med deres afsløringer. Det bliver ved isolerede og spredte initiativer som dette, men intet konkret og planmæssigt arbejde for at organisere folk og have deres politiske bevidsthed.

Forklaringen på dette er partiets *organisatoriske opbygning* som et almindeligt borgerligt vælgerparti. VS er et parti, man kan melde sig ind og ud af, som man har lyst til. Partiet kræver ikke af sine medlemmer, at de udviser regelmæssig og stabil aktivitet for at udbrede partiets politiske linie i arbejderklassen. VS stiller ikke krav om en obligatorisk grundskoling i marxisme-leninisme og en prøvetid inden optagelse som medlem. På denne måde

måde får VS en fuldstændig tilfældig medlemssammensætning, som betyder, at partiets klasse-mæssige sammensætning og politiske stabilitet bliver vaklende. Følgen af konstante fraktionsstridigheder og kampe mellem indbyrdes uenige grupper som har præget VS siden dets dannelse. En sådan opbygning er totalt uforenelig med de krav, der stilles til et parti, der påtager sig opgaven at lede arbejderklassen i kampen mod kapitalismens afskaffelse.

Et virkeligt marxistisk-leninistisk parti består af arbejderklassens bedste og mest politiske bevidste repræsentanter og dets grundorganisationer er fabriks- og boligceller, som står i forreste frontlinje i den daglige klassekamp. Et sådant parti er ikke en diskussionsklub for teoretiserende intellektuelle, men en handlekraftig kampstab, som efter demokratisk diskussion i hele partiet træffer en afgørelse, som alle må rette sig efter og føre ud i praksis.

VS OG DEN FAGLIGE KAMP

VS' linje for kampen på arbejdspladserne er i den senere tid blevet koncentreret om oprettelse af såkaldte arbejdsråd, dvs. organisering af arbejderne i valgt råd på fabrikkerne. Disse råd skal så varetage arbejderne dagsaktuelle interesser og lede kampen for dem. De er ikke bundet af classesamarbejdsaftaler, og de skulle udgøre kimen til det "rådsstyrede" socialistiske Danmark. Denne ide har VS importeret fra Italien uden at tage hensyn til eller undersøge om denne rådsorganisering har specielle italienske forudsætninger, som ikke findes i Danmark. Dels har den italienske arbejderklasse historiske erfaringer med arbejdsråd fra -20'erne, og dels er klassekampen betydeligt mere udviklet i dagens Italien end i Danmark. At fremføre tanken om oprettelse af arbejdsråd i da-

gens Danmark er under alle omstændigheder - netop kun en tanke, fostret i hovedet på intellektuelle fjern fra arbejdspladsernes daglige kamp.

VS' megen tale om rådsorganisering bliver i virkeligheden til et forsøg på at aflede opmærksomheden fra den kampform, som et stigende antal arbejdere i disse år gennem egen erfaring har lært er den mest effektive, den vilde strejke, ledet af demokratisk valgte strejkekomiteer. Denne kampform er det alle revolutionæres pligt at støtte af al magt og udbrede kendskabet til den i arbejderklassen. Den danske fagbevægelse er for altid tabt for arbejderklassen og derfor må tendenserne til arbejderne selvstændige kamp udenom de korporative fagforeninger styrkes. Men VS mener ikke, at fagbevægelsen er indlemmet i det borgerlige statsapparat. De taler højt om "visse tendenser" f.eks. i den nuværende situation, hvor regeringsmagten forsøger at dirigere overenskomstforhandlingerne. Som følge heraf har VS da heller aldrig taget afstand fra teorien om at "gøre fagforeningerne til kamporganisationer".

VS OG REGERINGSDANNElsen

Forud for valget tog VS i sit valgmateriale klart afstand fra både Venstres og Socialdemokratiets "helheds løsninger" og fordømte enhver form for indkomstpoltik. Videre erklærede VS, at de ville være parate til - ligesom i 1967 - at vælte en S-regering, der skærer ned overfor arbejderne. Videre har VS taget afstand fra DKP's m.fl.'s tale om, at et "arbejderflertal" i folketinget kan og vil føre en "ny politik".

Alligevel har vi efter valget set at VS trasker i hælene på DKP: VS har peget på en socialdemokratisk mindretalsregering med den begrundelse, at en sådan regering vil arbejderklassen lettere kunne påvirke til at føre en mindre socialistisk politik. Men i virkeligheden forholder det sig omvendt: netop en socialdemokratisk regering vil i den nuværende situation i højere grad end en åbenlys borgerlig være i stand til at vælte krisens byrder over på arbejderklassen. Det betyder ikke at det er forkert at pege på en S-regering, men begrundelsen må være en helt anden, som ikke spreder illusioner om, at en S-regering trods alt er mindre reaktionær end

en borgerlig. Begrundelsen skal være, at en socialdemokratisk regering selv vil levere de mest konkrete eksempler på socialdemokratiets borgerlighed og i tilgift vil arbejderne indhøste værdifulde erfaringer med en sådan regerings støttepartier, SF og DKP - erfaringer, som det naturligvis er op til den revolutionære bevægelse at udnytte. Og her må vi altså nære alvorlig tvivl om VS' indsats en tvivl som ikke alene er begrundet i partiets ubetydelige indflydelse på arbejdspladserne og på de militante arbejdere (målt i forhold til DKP), men også begrundet i en fejlagtig politisk vurdering af socialdemokratiets rolle.

DE SOCIALISTISKE LANDE

Hvordan ser VS på den internationale situation, på den tredje verdens kamp mod de to supermagter, og på de socialistiske lande?

I valgkampen var VS ikke netop ivrig for at fremlægge sit syn på disse vigtige spørgsmål, og i partiets trykte materiale skal man grave helt ned til partiprogrammet for overhovedet at finde nogle få linier om disse ting. De nationale, anti-imperialistiske befrielseskampe omtales i nogle generelle vendinger, men vi finder intet om den tredje verdens landes kamp for uafhængighed af de to supermagter, og vi finder fremfor alt intet om den sovjetiske social-imperialisme og dens kontrarevolutionære rolle i verden i dag.

Til gengæld har VS kun et par hånlige bemærkninger tilovers for de sejrriige socialistiske opbygningslande, med Kina og Albanien i spidsen. Dels skæres alle de lande der kalder sig socialistiske, over en kam ("de såkaldte socialistiske lande"), dels benægtes det, at der overhovedet findes socialistiske lande i verden i dag. Dog gives samtidig på gængs opportunistisk vis en "indrømmelse" i form af følgende formulering: "Det ser dog ud til, at der først og fremmest i Kina foregår en kamp for at løse overgangssamfundets problemer".

SYNDIKALISME OG TROTSKISME

Vi har i denne artikel trukket nogle væsentlige sider af VS' politik frem, og man kan nu stille spørgsmålet, om der er en slags 'fællesnævner' for den-

ne politik. Og det er der, nemlig den retning, der går under betegnelsen trotskismen. VS har adskillige lighedspunkter med de trotskistiske organisationer:

- De skifter ved højtidelige lejligheder med marxismen-leninismen, til trods for, at deres form for parti intet har tilfælles med leninismens opfattelse af arbejderklassens kampstab og fortrop, af partiets opbygning og rolle. Den ønsker i stedet en løs organisation med fraktionsfrihed for at tilfredsstille de små-borgerlige intellektuelles lyst til diskussion for diskussionens skyld og modvilje overfor disciplin.

- I den faglige kamp fører de en syndikalistisk linje frem, dvs. en opfattelse der siger "Hold politikken udenfor" i arbejderklassens kamp, og som indskrænker den til at gælde "ens egen arbejdsplads". Derfor trotskismens megen tale om upolitiske arbejderråd som grundorganiseringen på fabrikkerne i stedet for kommunistiske celler, og derfor trotskismens tendens til forsønelighed i den ideologiske kamp mod regeringen og revisionismen. Også her fornægtes partiets rolle altså.

Trotskismen har ikke taget stilling i striden i den internationale kommunistiske bevægelse. Den afviser, at kapitalismen er genrejst i Sovjetunionen, og at socialismen er under opbygning i verdens folkerigeste stat Kina. Den siger, at begge disse lande styres af et klasseløst "bureaukrati". Den afviser nødvendigheden af at arbejderklassen undertrykker det styrtede borgerskab dvs. de afviser proletariats diktatur. I VS' valgudtalelse hedder det, at "socialismen betyder et samfund uden undertrykkelse".

- Trotskismen er derfor heller ikke i stand til at afsløre social-imperialismen og dens kontrarevolutionære handlinger og krigsforberedelser. Den undlader at støtte verdensfredens forkæmpere, de socialistiske lande.

VS er ikke et revolutionært alternativ til DKP, men derimod et små-borgerligt parti med klare trotskistiske træk, domineret af intellektuelle og isoleret fra arbejderklassen og dens kampe.

Om perspektivet

Bjarne: Vi vil stadigvæk fortsætte med aktionen, selvom vi bliver smidt ud herfra.

AB: Hvordan så?

Bjarne: Gennem oplysningsvirksomhed i det hele taget.

AB: Hvad er så det perspektiv, I vil trække op for andre arbejdere i kampen mod arbejdsløshed?

Bjarne: Vi anfægter arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet, vi anfægter kapitalens frie flugt over plankeværket, den private ejendomsret. Det kan vi jo ikke undgå. Uanset vi siger, det er tværpolitisk, så er det jo ikke mere tværpolitisk end hvis - man kan snakke om ØD eller Baader-Meinhof, det er hver sin vej til overtagelse af produktionsmidlerne. Årsagen til, at vi har haft så stor samling, mener jeg er, at vi ikke har lagt os på en bestemt linie. Der er ikke nogen bestemt gruppe, noget parti, der har kunnet tage patent på os. Det er derfor, vi har kunnet holde sammen, og det er vel også der den store tilslutning ligger. Det gælder om at få bevidstgjort arbejderne, simpelthen. Og det har vi i hvert fald vist herude, at det kan lade sig gøre. For der er jo en masse mennesker herude, der har været komplet mundlamme da vi startede, nu er vi snart 70 politikere! Alene den bevidstgørelse er jo fantastisk.

Og så den koordination og samling af alle de støttekomiteer, alle de mennesker, få samlet alle de kræfter, der er rundt omkring.

AB: Mener I, at jeres fremgangsmåde gælder for alle fyringer?

Norman: Ja, lad os sige, at de vil fyre 30 mand af en gruppe på 100, så lukker man hele virksomheden. De andre 70 fyrer de jo ikke, de fyrer heller ikke de første 30 i første omgang. Det har vi altså erfaring for her. Man kommer altså et skridt foran. Og så skal man altså i samme øjeblik, man sætter sig ned, så skal man begynde at organisere de, bygge op. Det er først og fremmest presseudvalg og strejkeudvalg, og så kan-tineudvalg og kørselsudvalg, og nogen til at dele løbesedler ud, og så kontakte alle de forskellige grupper, hvor man kan forvente støtte.

Og så er det altså bare, at man som vi kommer så ganske forfærdelig i tidsnød. Vi er jo ude faktisk hele døgnet rundt.

Og så har det efter min mening et langt videre perspektiv sådan en aktion. Vi vil jo gerne overtage sådan en virksomhed, men det skal jo ikke være på kapitalens betingelser, som f.eks. Rank Arena. Man kan jo ikke købe sig til socialismen.

Og det er altså hovedsigtet for mig, at man vækker alle andre danske arbejdere til at se deres situation, i forhold til kapital og i forhold til samfund, og så er jeg sgu ligeglad, for mit vedkommende, det er stadigvæk for mig selv ikke? Om den går ned her, hvis vi bare kan få vækket 100.000 arbejdere i Jylland og andre steder, der kommer i den samme situation til at sige, at nu går den ikke længere, så tror jeg heller ikke den går længere.

Demonstrationen på vej ned af Østerbrogade.

VIETNAMDEMONSTRATIONEN d.27. januar

Den 27. januar deltog ca. 7-800 i en Vietnamdemonstration i København, der sluttede foran USA's ambassade. I en pressemeldelse som udsendtes til samtlige dagblade i København skrev arrangørerne: "Demonstrationen afholdes på denne årsdag for at protestere mod USA's og Saigonmarionetterens konstante brud på våbenhvileaftalen. Thieu har brudt våbenhvileaftalen i 500.000 tilfælde, og Fordadministrationen vil nu forøge sin økonomiske støtte til Thieu med 300 mill. Dollars. Endvidere har USA forøget sine ulovlige overflyvninger af Den Demokratiske Republik Vietnam og sendt det atomdrevne hangarskib Enterprise på patrulje ved Vietnam's kyster. Vi protesterer kraftigt mod disse trusler fra USA's side, og protesterer mod at den danske regering stiltiende støtter USA. Danmark

må øjeblikkeligt anerkende PRG, Sydviets Provispriske Revolutionsregering. Dette er i fuld overensstemmelse med Parisaftalen, som anerkender to regeringer i Sydvietsnam, og med udtalelsen fra det Nordiske Udenrigsminister-møde som siger at Parisaftalen er et vigtigt skridt på vejen mod fred i Vietnam. Nu må den danske regering tage skridtet fuldt ud og anerkende PRG".

KAM-1's Københavnsafdeling havde taget initiativet til demonstrationen, ud fra ønsket om at skabe den bredest mulige støtte i den danske befolkning for PRG's krav. Det lykkedes at samle ialt 17 organisationer - heriblandt SF, DKP, og VS, RSF (sektion af den trotskistiske 4. internationale) blev ikke inviteret til at deltage i diskussionerne om demonstrationens

grundlag da de gentagne gange har beskrevet indgåelsen af Parisaftalen som en indrømmelse fra PRG's side. VS stod stejlt på at RSF skulle indkaldes, men det viste sig ganske rigtigt at være nytteløst. RSF trak sig ud, dels fordi der ikke var frihed til at sprede løbesedler under demonstrationen, dels fordi de er imod et af PRG's aktuelle hovedkrav: Ned med Thieu - For en fredregering i Saigon, der overholder Parisaftalen, i lighed med PRG! RSF går imod dette fordi de er modstandere af det mål som er PRG's: Fre d, demokrati og national enhed. Dette har endnu engang vist rigtigheden af Ho Chi Minh's ord: "Overfor Trotskisterne: Absolut ingen alliancer, ingen kompromisser".

Set på baggrund af det deltagende antal organisationer, må det siges at fremmødet var meget beskedent. Der var flere årsager til dette, som vi vil komme ind på i en opsummering af disse første erfaringer med enhedsarbejdet i vort teoretiske tidsskrift.

Men en nok så vigtig grund er at DKP ikke ulejlighed sig med gennem Land og Folk at oplyse sine medlemmer og sympatisører om at DKP var medarrangør, endslige mobiliserede sine aktivister til at sætte plakater op og dele løbesedler ud. Ligeledes har DKP trods et års medlemsskab af folketinget endnu ikke bekvæmt sig til at rejse kravet om PRG's anerkendelse i dette forum. I og med at SF, DKP og VS underskriver demonstrationsgrundlaget, hvor et af hovedkravene netop er den danske regerings anerkendelse af PRG, er de også forpligtiget til at rejse dette krav i folketinget.

SÅDAN BLEV LÆNKERNE SMEDET

Fagforeningerne blev skabt af arbejderklassen selv, i løbet af de sidste 20 år af forrige århundrede. Ved hjælp af dem organiserede arbejderklassen sin økonomiske kamp mod kapitalisterne. Men Socialdemokratiet, der allerede dengang var et reformistisk parti, fik hurtigt den enevelledige ledelse af fagbevægelsen. Samtidig med at det selv udviklede sig til en hovedstøtte for kapitalen, knyttede det fagforeningerne så tæt til den borgerlige statsmagt, at der i realiteten er tale om at fagforeningerne er blevet indkorporeret (dvs. indlemmet) i statsmagten. Deraf navnet på vore dages moderne stat: den korporative stat. Dermed mistede arbejderklassen for altid sine fagforeninger, og derfor er den begyndt at finde sig andre veje til at føre sin økonomiske kamp, fremforalt i form af vilde strejker. Her er en oversigt over de vigtigste af de metoder Socialdemokratiet har benyttet sig af.

DET FAGRETSLIGE SYSTEM

Allerede i 1910 oprettedes Den Faglige Voldgift (idag: Arbejdsretten) og FORLIGSMANDSINSTITUTIONEN. Arbejderne ville nemlig ikke finde sig i den "disciplinering af de kollektive overenskomster" som begyndte i og med Septemberforliget i 1899, hvor blandt andet de omfattende varslingsregler, og arbejdsgivers ret til at lede og fordele arbejdet, blev indført. Hvis arbejderne ikke ville høre, måtte de føle. Og truslen om bøder skulle nu afholde dem fra at forsvare deres interesser.

Samtidig fik staten, gennem forligsinstitutionen fingrene i overenskomstforhandlingerne. Antallet af nej-stemmer til mæglingssforslagene, og antallet af arbejdskampe dengang og idag vidner om, at det aldrig har været til arbejderne fordel.

CENTRALISERING AF FAGBEVÆGELSEN

Men jo mere samarbejdsvillige de faglige ledere blev, jo mere nødvendigt var det at alle afgørende beslutninger blev unddraget medlemmernes indflydelse. Det skete dels gennem udviklede regler for valg til kongres og forbundsbestyrelser, dels gennem indførelsen af udemokratiske afstemningsregler og sammenkædningsregler, sådan at mæglingssforslagene kunne vedtages, selv om et flertal arbejdere stemte nej. Og det er sket ved en omfattende centralisering af fagbevægelsen, så magten bliver samlet på stadig færre hænder. De sidste tyve år er antallet af fagforbund faldet fra 70 til 50. Samtidig er antallet af LO-medlemmer steget fra 600.000 til 900.000.

Resultatet af dette rider fagbu-

Hvis nogen enkeltperson skal have 'ros' for skabelsen af det moderne fagretslige system, der trælinder og i praksis har frataget arbejderne strejkeretten, så er det Stauning. Det var Stauning der banede vejen for regeringsindgreb i overenskomsterne, i form af forlængelse af gældende overenskomst, ophøjelse af forkastet mæglingssforslag til lov, osv. ...

reaukraterne som en mare: Medlemmerne vender fagbevægelsen ryggen, og undlader at deltage i et system, hvor de alligevel ikke har noget at skulle have sagt. Antallet af strejker og andre selvstændige aktioner på arbejdspladserne vidner om at det ikke er fordi arbejderne er fagligt passive.

ORGANISERING AF KLASSESAMARBEJDET

Selv ikke dette har kunnet bremse arbejderklassens kamp. Derfor måtte Socialdemokratiet forsøge at rodfæste classesamarbejdets ånd helt ned "på gulvet". Det skete gennem oprettelsen af Samarbejdsudvalgene i 1947.

Idag findes disse samarbejdsudvalg på mere end 900 af de største danske virksomheder. Mon

arbejdsgiverne så opfatter det som et skridt i retning af socialisme, eller blot større magt for arbejderne?

DE GROVERE METODER

Hvis det var for vanskeligt at få arbejderne til at acceptere en løst overenskomst har Socialdemokratiet siden Stauning med mellemrum betjent sig af simpelthen at diktere ved lov i folketinget.

På samme måde har LO brugt eksklusivitet eller trusler om eksklusivitet over for opposition i fagbevægelsen, både over for enkeltpersoner og hele afdelinger og forbund. Det er midler som vil blive taget i brug igen. Det fik vi et varsel om i -73 hvor LO truede sine medlemmer på Ringkøbing Skibsværft og Tobaksar-

bejderne i Ålborg med lock-out hvis de ikke ville makke ret.

Fremforalt koncentrerede Socialdemokratiet sig om at i 30'erne fratrage kommunisterne enhver indflydelse. Til det formål oprettede det sin egen efterretnings-tjeneste HIPA i 1935. Da det imidlertid mindede arbejderne for meget om HIPO, skiftede det under besættelsen navn til AIC, også kaldet arbejderbevægelsens CIA. Dette er idag genopstået under navnet DET FAGLIGE SEKRETARIAT, der ifølge Socialdemokratiets egne oplysninger har ca. 7.000 kontaktpersoner rundt omkring på arbejdspladserne.

ARBEJDSLØSHEDSKASSERNE

Men socialdemokratiets stærkeste våben til at beholde grebet om arbejderbevægelsen, har i virkeligheden været monopol på arbejdsledelighedskasserne. Idag er det simpelt hen umuligt for andre end fagbevægelsens organisationer at oprette en legal og statsanerkendt arbejdsledelighedskasse. Skulle man endelig komme så langt som til at få samlet de 1000 medlemmer som skal til, så skal ansøgningen sendes til et statsligt organ hvor der sidder repræsentanter for stat, kapital og fagbevægelse. Medlemskab af fagforeningen er den eneste måde vi kan opnå arbejdsledelighedsforsikring på.

DANNELSEN AF ET ARBEJDERBUREAUKRATI

Men hvad er en diktator uden en nogenlunde pålidelig stab af officerer og korporaler? Til dette formål har fagbevægelsen fået stadig flere heltidsansatte funktionærer, med forskellige privilegier, der fjerner dem fra arbejderne. Samtidig er der gennem oprettelsen af korporative organer, og andre classesamarbejdsorganer på alle niveauer i samfundet sket en sammensmeltning af dette arbejderbureaukrati med kapital og statsmagt: Tilidsmanden går hen og bliver værkfører eller medlem af A/S-bestyrelsen. Fagforeningsformanden bliver skriverkarl i Arbejdsformidlingen. Forbundssekretæren bliver direktør for Arbejdstilsynet, partispiden bliver borgmester og forbundsformanden bliver Statsminister. Jovist, det går skam fremad for arbejderne i det kapitalistiske samfund!

Overenskomsten:

Nul-løsning på vej

Under de specielle overenskomstforhandlinger er der indgået forlig mellem Sammenslutningen af Arbejdsgivere inden for Jern- og Metalindustrien og Centralorganisationen af Metalarbejdere. Resultatet blev en nulløsning. Ser vi på de enkelte resultater er der, længere opsigelsesvarsler for arbejdere der er fyldt 50 år, lempeligere anciennitetsvilkår for valg af tilidsmand og endelig regulering af overarbejdstillægge og en forhøjelse af forskudsbetalingen for skæve helligdage. Den 33% forhøjelse af overarbejdsbetalingen er ikke en forhøjelse, men udelukkende en formel justering ud fra lønudviklingen i den forløbne overenskomstperiode.

Paulus Andersens vurdering af forliget kom frem i Aktuelt, hvor han udtalte at der var opnået "et hæderligt resultat, som er nogenlunde på niveau med hvad vi plejer at opnå i jernet".

Direktør i Sammenslutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien, Svend Rasmussen udtalte da også til Information, at han "nådig vil skamrose forbundsmand Paulus Andersen, men han

vil gerne give Centralorganisationens forhandlere den kompliment, at de har forstået hvilken virkning det vil have på arbejdsledeligheden, hvis de havde krævet voldsomme overenskomstkraav gennemført. Det har de ikke gjort. Og videre: "En virksomhed skal ikke alene være ude på kanten af afgrunden, hvis dette her skulle true dens eksistens. Den skal faktisk hænge ud over afgrunden". Lærlingenes lønforhold samt de generelle krav er overladt til hovedorganisationernes forhandlere, hvor den mådeholdne Paulus Andersen også er med.

De generelle forhandlinger mellem hovedorganisationerne er, efter først at være brudt sammen, nu genoptaget og forligsmanden er kommet ind i billedet. Resultatet af disse forhandlinger kender vi i store træk. Der vil, enten på den ene eller den anden måde, blive givet lidt til de lavestlønnede, og ellers intet på det økonomiske område. Så vil der, som sædvanlig være forskellige ubetydelige småændringer, som ikke stiller andre end fagpamperne bedre, såsom højere arbejdsgiverbidrag til uddannelse af tilids-

mænd.

Et centralt spørgsmål er der dog, og det er dyrtidsportionerne. LO's krav er 65 øre pr. dyrtidsportion, som er en stigning, i forhold til de nuværende 45 øre, men denne stigning dækker hverken helt eller halvt for prisstigningerne.

Fra Arbejdsgiverforeningens side er der rettet et kraftigt angreb på dyrtidsreguleringen og der er stillet forslag om at alle funktionærer og tjenestemænd og arbejdere får samme dyrtidsregulering. Dette forslag er udelukkende et forsøg på at komme igennem med en forringelse af dyrtidsordningen. Enten i form af mindre portioner, ændring af beregningsgrundlaget, indfrysninger eller kompensation til Arbejdsgiverne, på 2,5 mia. kr. sådan som Thomas Nielsen har foreslået.

Angrebene på dyrtidsreguleringen fra Arbejdsgiverernes side, og fra den kommende regerings side, vil blive der hovedangrebet for gennemførelsen af en lønsenkning overfor arbejderne vil blive sat ind.

KAMPENS VEJ
Teoretisk organ for
KOMMUNISTISK
ARBEJDERFORBUND
marxist-leninist

Abonnement på KAMPENS VEJ
50 kr. for 10 numre.
Indsættes på giro 23 42 79.
Allégade 19 o.g., 5000 Odense

Priserne stiger og lønningerne udhules

Daglig mærker vi, hvorledes priserne stiger på alle de mest nødvendige varer. Bunden i pengepungen næs stadig hurtigere. Alligevel råbes der om, at lønningerne skal holdes nede, at de er steget alt for voldsomt i de sidste par år.

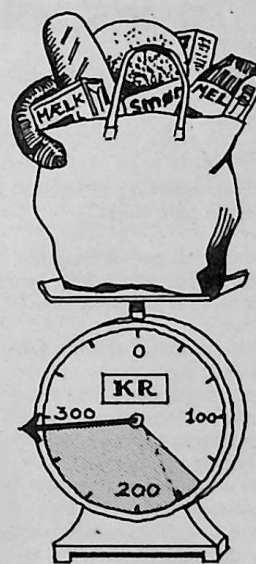
De seneste tal for detailomsætningen viser imidlertid, at detailomsætningen er faldet med 7% siden november 1973 til november 1974. Det er et præcist udtryk for, at der er købt mindre varer. Vi behøver ikke yderligere dokumentation for at slå fast, at reallønnen for arbejderne ikke er steget, men tværtimod faldet med i gennemsnit 7%.

MADPOSEN

ARBEJDERBLADETS madpose, som vi tidligere har bragt, viser udviklingen i fødevarerpriserne. Posen er taget fra en opstilling, Husboldningsrådet har lavet. De varer, det drejer sig om, skulle efter Husboldningsrådets opgivelser være mad til en uge for en familie bestående af to voksne og to børn på henholdsvis 4 og 9 år. I 1969 kostede denne pose 150,00 kr. I dag koster den 303,75 kr. Blot siden september måned er disse fødevarer steget med 11%.

Dato	30.5.74	5.7.74.
Pris	278,95	285,18

Dato	9.9.74.	6.2.75.
Pris	274,86	303,75

DKP saboterer de arbejdsløses kamp

I Århus i efteråret startedes en arbejdsløshedsbevægelse. På det første stiftende møde, hvor der skulle nedsættes et arbejdsløshedsudvalg, var der et meget stort fremmøde ca. 150-200 mennesker. Et flertal af dem der blev valgt var DKP'ere, som straks fra starten sørgede for at køre alle møderne oven fra og ned, og der blev alene satset på demonstrationen den 26. november.

DKP'eren og murenes formand i Århus Ove Peitersen sagde at alle kræfter måtte sættes på den 26. november. Ideen var at bruge det vanvittigt store beløb 50.000 kr. plus det som ville blive samlet af de arbejdsløse i Jylland til, at sende ca. 1500 mennesker til København hvor de fuldstændig vil drukne i mængden. Både de penge og de kræfter kunne have været brugt til at styrke samarbejdet med arbejdspladserne og lokale aktioner. F.eks. ville en demonstration i Århus ikke have været halvt så kostbar og selvfølgelig der hvor der er arbejdsløshed skal der demonstreres, og ikke kun i København.

Vi var en del folk der fra starten af mente at det var den forkerte linje DKP'erne kørte. F.eks. foreslog vi en dengang yderst aktuel

støtte til arbejderne på Svendborg Skibsværft i forbindelse med en eventuel strejke mod boder. Dette blev pure afslået af DKP'erne, som sagde at "det er ikke vores opgave og det er noget fagforeningerne skal tage sig af". På grund af den indre splid begyndte DKP'erne at føle sig trængt, og fremkom med et forslag, der gik ud på, at det kun måtte være folk, der var valgt af fagforeningerne, der måtte sidde i udvalget.

Ove Peitersens sagde kort og godt, at "hvis man ikke stemte for forslaget ville han ikke huse bevægelsen mere fra Murenes Fagforenings side". Resultatet var at de som ikke var enige med ham blev smidt ud af udvalget uden om stormødet, der jo skulle have den reelle magt. Derfor blev der på det efterfølgende stormøde uddelt en løbeseddel af dem der var ble-

vet smidt ud. Den beskrev udsmidningen og striden om de to linjer. Straks derefter fulgte en afstemning om hvorvidt sagen overhovedet skulle diskuteres.

Da det viste sig at der var flertal for dette, rejste DKP'eren Per Hyllested sig og sagde at han derfor måtte gå. Sammen med ham fulgte en del andre; nemlig DKP'ere og fagforeningsfolk. Senere besluttede de tilbageblevne at forsøge at starte en arbejdsløshedsbevægelse. Dette skete i meget høj grad under indtrykket af nyheden om en arbejdsløshedskonference startet af DKP der skulle afholdes her i Århus. Denne konference der sandsynligvis skal afholdes den 21-22. februar i Vejlbj Risskovhallen skal bestå af forskellige fagforeningsfolk der skal komme fra hele landet. De skal diskutere arbejdsløsheden og dens problemer.

Vi mente at det var et meget typisk DKP-arrangement der på ingen måde skærpede den enkelte arbejders bevidsthed, men tværtimod kun var noget der kunne bruges i partipolitisk propaganda øjemed for DKP. Derfor afholdt vi (Aktive Arbejdsløse) et stiftende møde i begyndelsen af januar. Efter at have uddelt løbesedler på formidlingen og fagforeningskontorene, blev der nedsat 3 grupper, der skulle arbejde med arbejdspladser, ungarbejdere og information.

Alt arbejde blev dog hurtigt satset på Uniprint-arbejdernes kamp. Vi igangsatte en pengeindsamling på forskellige store fabrikker her i byen, bl.a. Århus Flydedok. Her blev det først forpurret af B. Gammelgård, fællestillidsmand og DKP'er, der sagde at han nok skulle tage sig når de havde strejket i 8 dage, på det tidspunkt havde de på Uniprint strejket i over 8 dage. Derfor mente vi at der var ringe dækning for hans ord. Mandag stillede vi så op foran kantine i middagspausen og uddelte løbesedler der opfordrede til økonomisk og moralsk støtte, og desuden sluttede med at fortælle at vi ville stå der efter fyraften for at samle penge ind. B. Gammelgård var igen sur over at initiativet var taget af de aktive arbejdere som DKP var kommet til kort overfor, og ikke af DKP selv som har en "dårlig vane" med at komme for sent til at støtte aktionerende arbejdere. Dette er sket her igen for nylig da Lymek, en underafdeling af Flydedokken, strejkede for at få afsat en emsig driftsleder, og selv om det er en underafdeling til Flydedokken holdt fællestillidsmand B. Gammelgård sin kæft om det, til de var færdige med at strejke. Vi overlod indsamlingen samme mandag til B. Gammelgård der lovede at annoncere indsamlingen over højtaleren samme middagspause og samtidig ville han sige at vi havde overladt ham som der jo stod på løbesedlen. Vi mener dette er et typisk eksempel på hvordan DKP ikke reelt ønsker at gøre en skid for arbejderklassen.

Klassekampen i verden

CIUDAD, MEXICO:

I et interview i New York Times for nylig sagde den mexicanske præsident, Luis Echeverría, at USA og Sovjet prøver at dele verden op imellem sig, og at dette fører verden mod krig.

I den mexicanske avis, Exelsior, hvor præsidenten blev citeret, hed det: "Verden forbereder sig til krig - dette gælder både USA og Sovjet. Der er interessekonflikter mellem dem, nemlig ønsket om overherredømme. Atomvåben er en forberedelse til krig, for jeg tror ikke, at nogen objektivt kan sige, at lighed i atomstyrke sikrer freden i det uendelige". (Hsinhua)

JAPAN

700 repræsentanter for japanske fiskere fra Hokkaido afholdt d. 3.2. et møde i Sapporo for at fordømme den sovjetiske fiskerflåde for dens vilkårlige handlinger på havet nær Japan, og de overrakte en protest-skrivelse til det sovjetiske konsulat i Sapporo.

Siden oktober måned har mere end 400 sovjetiske fiskerfartøjer, der fisker langs Hokkaidos Stillehavs-kyst, gentagne gange revet japanske fiskeres garn over og tilføjet det andre skader. Fra oktober til december var der alene 120 tilfælde af skader med et samlet tab på over 40 mill. yen for de japanske kystfiskere.

En resolution, der blev vedtaget på mødet, udtrykker de japanske fiskeres vilje til at fortsætte deres kamp for at forsvare deres rettigheder. Mødet blev fulgt af en demonstration gennem Sapporos gader (Hsinhua)

SPANIEN

Den 14. januar var der strejker og demonstrationer mod lønnedskæringer og fyringer i Madrid, Barcelona, Bilbao og Terragona.

Den 15. januar nedlagde 10.000 arbejdere i Navarre-provinsen arbejdet til støtte for 5.000 arbejdere i Navarre Kalium Selskab, i deres kamp mod fyringer og lønnedskæringer. De rejste barrikader og kæmpede mod politiet, og flere blev arresteret. (AFP/Hsinhua)

I Barcelona demonstrerede strejke-bare i byens centrum. Ved Spaniens største industriarbejdsløshed, Barcelona Seat Company, nedlagde 900 arbejdere arbejdet. 2.500 arbejdere på Hispano Olivetti gik også i strejke, og ved tre tekstilfabrikker blev der iværksat arbejdslangsomt-aktioner.

Jakob: Ja, ellers kunne man jo rejse rundt og besøge venner, lave nogle ting til lejligheden, og sådan. Mens vi havde arbejde, købte vi en gammel bil, som vi har lagt en masse arbejde i - den ville jo være rar at have, nu vi har drengen.

Den bliver vi nødt til at sælge så snart vi har fået den igennem syn.

Men man får jo også tid til at gå og tænke på, hvorfor man skal gå her uden arbejde og uden penge. Det er jo ikke vores egen skyld. Hvis ikke man har indset det før, får man i hvert fald nu øjnene op for, at det kører helt forkert dette her samfund.

Bag "velfærdsstatens" facade

Birthe er 28 år, opvokset på Vesterbro i København, hvor familien med 3 børn boede i en lille lejlighed. Da hun var 13 år, døde hendes mor, og hun og hendes 2 brødre kom på børnehjem. Efter hun kom ud af skolen, gik hun i gartnerlære, men sprang fra, og siden har hun mest arbejdet på forskellige fabrikker. For 2 år siden flyttede hun til Horsens. I sommer fik hun et barn, og går nu arbejdsløs.

Jakob, som har boet sammen med Birthe i et års tid, er 23 år, opvokset i Tarm i Vestjylland. Han har taget HF, og har aftjent sin værnepligt med civilt arbejde på ungdomshjem. Siden i sommer, hvor han blev færdig, har han søgt arbejde, men går også arbejdsløs nu.

HVORDAN KAN DET VÆRE, AT I BEGGE GÅR UDEN ARBEJDE?

Birthe: Før jeg fik barnet, arbejdede jeg i Hede Nielsens cykelfabrik. Så fik jeg barselsorlov, men begyndte dernede igen, lige så snart den var ovre. Det var jeg godt nok ked af, for jeg havde meget mælk og ammede stadigvæk Jonas; men vi måtte jo nedtrappe ham fra modermælken. Og Jakob havde ikke noget arbejde, så han kunne passe Jonas.

Jeg arbejdede i stanseafdelingen dernede, på stramme akkorder. Ved et arbejde, hvor man arbejdede virkeligt effektivt altså ingen unødvendige armbevægelser, ingen smøgpauzer, ingen lokums-ture - kunne man ligge 50 kr. over timelønnen på 14 dage, altså 5 kr. om dagen. Men mange af os kunne ikke finde ud af at regne de indviklede akkorder ud, så vi knoklede bare på, og så så, hvad vi fik i lønningsposen. Men jeg kunne ikke holde til - min arbejdsdag startede kl. 5 om morgenen, hvor jeg skulle op og amme drengen, så på arbejde, så hjem og amme igen. Først fik jeg vitaminindsprøjtning hos lægen, senere sygeorlov. Og det endte med at jeg holdt op i november.

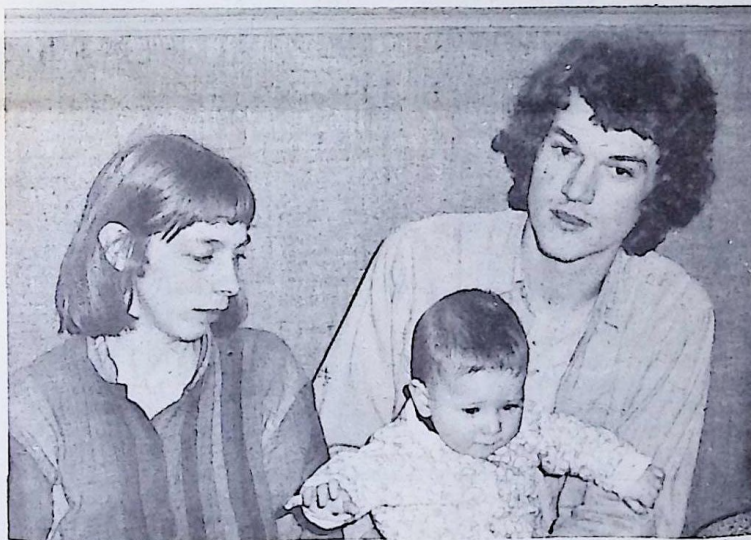
Jakob: Da jeg var færdig med at aftjene min værnepligt, begyndte jeg at søge arbejde. Jeg ledte koncentreret i 14 dage - på arbejdsformidlingen og alle større virksomheder her i Horsens, men det højeste jeg opnåede var at blive skrevet op. Så jeg begyndte så småt at opgive det, og da Birthe begyndte at arbejde efter barselsorloven tog jeg mig af drengen. Men på efteråret fik jeg mulighed for at komme på byggekursus på specialarbejderskolen - vi fik en af vores arbejdsløse ven-

ner til at tage sig af Jonas, og jeg tog så et 10 ugers kursus derude, der varede indtil jul.

Efter jul stod vi så begge uden arbejde, og jeg går nu og leder igen på fabrikker og byggepladser her i Horsens. Sammen med en kammerat har jeg også søgt arbejde på motorvejsbyggeriet ved Skanderborg. Her så vi, at en entreprenør der har været igang på Sjælland, havde overført sine folk derovre fra til Skanderborg, da de var langt fra kone og børn og ikke havde noget at bruge fritiden til, vel også for at holde arbejde, arbejdede fra 6 morgen til 11 aften. Det har entreprenøren fået tilladelse til, til trods for at mange jord- og betonarbejdere går ledige her i området. Og manden vi snakkede med på Arbejdsformidlingen syntes det var helt i orden! Men jeg er stadig arbejdsløs.

HVORDAN KLARER I JER SÅ ØKONOMISK?

Birthe: Ja, der er ikke nogen af os, der er understøttelsesberettigede. Jakob har jo gået i skole og aftjent sin værnepligt, og jeg blev smidt ud af arbejdsløshedskassen sidste jul, så jeg mistede min ancinnitet. Det gik sådan til, at jeg blev fyret fra Dansk Kølelement december 1973, hvor jeg næsten lige var blevet flyttet over i Træindustriarbejdernes Forbund. Da jeg så kom for at betale kontingent efter jul, fik jeg at vide at jeg var 9 uger bagefter - restanceretten er 8 uger, så jeg var smidt ud - papirerne var sendt til København. Det var selvfølgelig min egen fejl, men jeg synes nu godt, de kunne have sendt en advarsel. Jeg stod da lige og manglede 14 dage i at være understøttelsesberettiget, efter at have været ude af arbejdsløshedskassen nogle år.

Birthe og Jakob - to unge arbejdsløse fra Horsens.

Så nu lever vi af socialhjælp, der er nedsat fordi vi lever to sammen. Til Jonas får vi 50 kr. om ugen. Vi har 320 kr. om ugen til os 3, og så får vi husleje, el og petroleum betalt. Der er ikke noget at rutte med. Vi får ingen hjælp til børnetøj, vask eller bleer. På Mødrehjælpen kan man ikke få noget, når man går på socialhjælp.

HVORDAN ER DET AT LEVE PÅ SOCIALHJÆLP?

Birthe: Det er ikke rart at komme ned på socialkontoret; Det ligger lige overfor cykelfabrikken, hvor jeg arbejdede før, og husker fra mange snakker tidligere, når vi stod og så ned på "socialnasserne", at den almindelige opfattelse er at man lever fedt på socialhjælp. Det har vi jo i hvert fald fundet ud af, at det gør man ikke. Jeg håber ikke, at mine tidligere arbejdskammerater nu tror, at jeg bare er lidt mere smart og fræk end dem, så jeg går og nyder livet derhjemme på statens regning. For hvis jeg ikke var blevet syg, ville jeg meget hellere have fortsat med at arbejde i stedet for at skulle gå her og vende og dreje hver øre. De forventer pludselig at man kan leve på et eksistensminimum til trods for at man gennem hele sin opvækst er blevet opdraget til at forbruge og konsumere i det her samfund. Vi har spurgt, om vi ikke kunne få penge til at holde en avis for, men fik nej - det var luksus sagde de!

Jakob: Og så har man simpelthen ingen rettigheder nede på socialkontoret. Snakker man med en socialrådgiver, får man et af vide, snakker man med en anden får man noget andet at vide. Dengang Birthe holdt op med at arbejde, og jeg gik på Specialarbejder-skolen, fik jeg udtrykkeligt at vide af en socialrådgiver, at Birthe ikke ville kunne få nogen hjælp, da jeg tjente penge, og at der efter 1. november var kommet en af de mange stramminger, som bliver indført nu her, hvor mange flere har brug for socialhjælp, således at samlevende i Horsens har fået forsørgerpligt overfor hinanden. Da jeg var færdig med kurset og vi efter jul henvendte os på socialkontoret, fortalte en anden socialrådgiver os, at hvis Birthe bare havde været lidt mere "smart" kunne hun sagtens have fået noget. Og det er bare et af mange tilfælde, hvor vi har fået modstridende oplysninger.

HVORDAN SER I PÅ FREMTIDEN?

Birthe: Vi synes, den ser noget sort ud lige nu. Det er svært at gå ledig uden at vide hvornår man kan komme igang igen. Vi har da også snakket om at flytte til Norge, men det er jo kun et spørgsmål om tid, hvornår krisen kommer derop. Når man er i arbejde, tænker man måske, at det kunne være rart at gå arbejdsløs. Man går ofte og tænker på, hvilke

Chou En-lai

Den nuværende internationale situation er stadig præget af kaos, et kaos, der hele tiden breder sig. Den kapitalistiske verden står over for den alvorligste økonomiske krise siden krigen, og alle de grundlæggende modsigelser i verden skærpes. På den ene side udbygger verdens befolkning den revolutionære linie - lande ønsker uafhængighed, nationer ønsker revolution - det er blevet en ubestridelig historisk strømning. På den anden side bliver kampen om verdensherredømme mellem de to supermagter, De Forenede Stater og Sovjetunionen, mere og mere intens. Deres kappestrid har bredt sig til alle verdenshjørner, med brændpunkt i Europa. Den sovjetiske social-imperialisme "finder i øst, mens de angriber i vest". De to supermagter, De Forenede Stater og Sovjetunionen, er de største internationale undertrykkere og udsugere i dag, og de er kilden til en ny verdenskrig. Deres aggressive kappestrid må nødvendigvis før eller siden føre til verdenskrig. Alle nationers folk må forberede sig. Overalt i verden taler man om afspænding og fred: dette faktum beviser netop at der ikke er afspænding, for slet ikke at tale om varig fred, i verden. For øjeblikket vokser forudsætningerne for både revolution og krig. Hvad enten krigen afføder revolution eller revolutionen forhindrer krig vil den internationale situation udvikle sig til gunst for folket, og verdens fremtid vil blive lys.

Vi bør fortsat realisere formand Mao's revolutionære linie i udenrigsspørgsmål, altid holde os folket for øje, sætte vor lid til det og arbejde bedre udadtil. Vi må opretholde den proletariske internationalisme og styrke vor enhed med de socialistiske lande og alle verdens undertrykte folk

Chou En-lai's tale (uddrag)

I forbindelse med Kina's 4. folkekongres benyttede Land og Folk lejligheden til endnu en gang at hette mod Kina's udenrigspolitik. I lederartiklen "Chous Kina" (23.1.) hedder det bl.a., at Sovjetunionen på kongressen "stempledtes nu officielt som Kina's fjende nummer et med den begrundelse, at USA-imperialismen "er i defensiven". Chou En-lai og Mao Tsetung påstod at være "varme tilhængere af EF's omdannelse til en politisk og militær alliance og for DDR's indlemmelse i Vesttyskland" og for at støtte NATO. Vi har tidligere i AB (bl.a. nr. 10/74) afsløret og tilbagevist disse forvanskninger af Kina's fredelige udenrigspolitik, og her vil vi lade Chou En-lai selv tale, idet vi bringer hele det internationale afsnit af hans rapport til folkekongressen.

og nationer på en sådan måde, at alle støtter hinanden. Vi må allere os med alle de kræfter, der bekæmper kolonialisme, imperialismen og verdensherredømme. Vi er rede til at oprette og udbygge relationer med alle lande på basis af de fem principper for fredelig sameksistens.

Den tredje verden er hovedkraften i kampen mod kolonialisme, imperialismen og verdensherredømme. Kina er et socialistisk udviklingsland tilhørende den tredje verden. Vi bør styrke vor enhed med Asiens, Afrikas og Latinamerikas nationer og folk, og beslutsomt støtte dem i deres kamp for at opnå eller sikre national selvstændighed, sikre nationale ressourcer og udvikle en national økonomi. Vi støtter fuldt ud folkets retfærdige kamp i Korea, Vietnam, Laos, Palæstina og de arabiske lande såvel som landene i det sydlige Afrika. Vi støtter landene og folkene i den anden verden i deres kamp mod supermagternes kontrol, trusler og brutalitet. Vi støtter de vesteuropæiske landes anstrengelser for at forene kræfterne i denne kamp. Vi er rede til at samarbejde med den japanske regering og det japanske folk for at fremme gode naboforhold mellem de to lande på basis af den kinesisk-japanske fælleserklæring.

Der eksisterer fundamentale forskelle mellem Kina og De Forenede Stater. Ved fælles indsats er relationerne mellem de to lande i en vis udstrækning blevet forbedret i løbet af de sidste tre år, og der er udviklet bedre kontakter mellem de to folk. Relationerne mellem de to lande vil vedvarende blive bedre så længe principperne fra det kinesisk-amerikanske Shanghai-kommuniké nøje overholdes.

Den ledende Sovjet-klike har forrådt marxismen-leninismen, og vor debat med dem angående principielle spørgsmål vil fortsætte længe endnu. Imidlertid har vi altid været af den opfattelse, at debatten ikke bør være en hindring for opretholdelse af normale statsrelationer mellem Kina og Sovjet.

De sovjetiske ledere har taget en række skridt der har forværret forholdene mellem de to lande, konspireret mod vort land og endog provokeret væbnede konflikter ved grænsen. De har krævet den forståelse, Kina og Sovjets ministerpræsidenter var nået frem til så tidligt som i 1969, idet de nægter at skrive under på en aftale om opretholdelse af status quo ved grænsen, forebyggelse af væbnede konflikter og tilbagetrækning af de væbnede styrker på begge sider af de omstridte områder langs grænsen - en aftale der desuden indeholder punkter om ikke at bruge våben mod hinanden og om gensidig ikke-aggression. Derfor har forhandlingerne om det kinesisk-sovjetiske grænsespørgsmål hidtil ikke givet resultat. De benægter endog at der eksisterer omstridte områder langs den kinesisk-sovjetiske grænse, og de afviser ydermere at gøre noget ved forhold som tilbagetrækning af de væbnede styrker på begge sider af de omstridte områder langs grænsen og forebyggelse af væbnede konflikter: i stedet for taler de i overdådige vendinger om tomme traktater om ikke-anvendelse af våben mod hinanden og gensidig ikkeaggression. Så hvad kan deres virkelige hensigt være andet end at føre det sovjetiske folk og verdensopinionen bag lyset? Vi vil råde de sovjetiske ledere til at sætte sig ned og forhandle ærligt, at gøre noget for at løse en smule af problemet og at holde op med at spille den slags falske tricks.

Fortsat fra side 1

Kina's 4. Nationale Folkekongres
Hovedformålet med revisionen forklarede han på denne måde:

"Hovedopgaven for denne revision af forfatningen er at opsummere de nye erfaringer, vi har indvundet, at konsolidere vore nye sejre og at udtrykke vort folks fælles ønske om beslutsomt at fortsætte revolutionen under proletariatets diktatur."

Den Tredie Folkekongres i Kina trådte sammen i 1964. På denne kongres blev der ikke foretaget nogen revision af forfatningen. Men kort tid efter tog Mao Tsetung initiativet til den store massebevægelse i Kina, som rettede sig imod de borgerlige elementer, der forsøgte at genrejse kapitalismen: Den store proletariske Kulturrevolution. Det er i overensstemmelse med de erfaringer, der blev indhøstet under kulturrevolutionen, at de vigtigste ændringer i forfatningen nu er gennemført.

Arbejdernes og bøndernes magt i samfundet understreges kraftigt, betydningen af gennemgribende studier af marxismen-leninismen fremhæves, og folkets demokratiske rettigheder pointeres. Revolutionen må fortsætte med uformindsket styrke også under proletariatets diktatur, det er dette, der er det gennemgående udgangspunkt for ændringerne af forfatningen.

Internationalt er der i 60'erne sket en splittelse i den kommunistiske verdensbevægelse i og med revisionisternes genrejning af kapitalismen i Sovjetunionen og Sovjets udvikling til en imperialistisk supermagt. I Kinas nye forfatning understreges det proletariske diktaturs rolle i polemik mod Sovjet-revisionisternes tese om "hele folkets stat", og i indledningen hedder det, at "Kina vil aldrig blive en supermagt".

På Folkekongressen aflagde Chou En-lai rapporten om regeringens arbejde. Den indeholdt bl.a. en gennemgang af den økonomiske udvikling i Kina siden Tredie Folkekongres i 1964. I løbet af disse 10 år er landbrugsproduktionen steget med 51% og industriproduktionen med 190%. Af denne er produktionen steget med 120%, af kul med 91%, af olie med 650%, af traktorer med 520%, og af elektricitet med 200%. Priserne har i hele perioden været stabile, og levestandarden er stadig blevet forbedret.

Ud fra rapporten om den økonomiske udvikling kunne Chou En-lai slå fast, at den plan for udviklingen af økonomien i to trin, som den Tredie Folkekongres vedtog, var blevet fulgt. Det første trin skal være afsluttet i 1980, og da skal Kina have et uafhængigt og vidtomfattende industrielt økonomisk system. Det andet trin skal være afsluttet ved århundredeskiftet, og til den tid skal den kinesiske økonomi være fuldt udbygget.

En FNL-enhed

HILSEN TIL PRG fra KAm-I

I anledning af 2-årsdagen for Vietnamvåbenhvilens underskrivelse den 27. januar, sendte Kam-1's politbureau (den daglige, politiske ledelse) en hilsen til PRG Sydvietsnams Provisoriske Revolutionsregering. Den indledes med at slå fast, at PRG gennem sin strenge overholdelse af våbenhvileaftalen, og gennem sin genopbygning af de befriede områder, har vist at den er den eneste sande repræsentant for befolkningen i Syd-vietnam. Endvidere slås det fast at Thieu må erstattes af en fredsregering i Saigon, der overholder våbenhvilens bestemmelser, og at USA må overholde den ved at ophøre med sin indblanding i Vietnam. Politbureauet slutter sin hilsen således:

Vi må erkende at den danske regering endnu ikke har følt sig tvunget til at anerkende PRG, endside fordømme Præsident Ford. Vi må desværre også erkende at endnu har ingen af de 3 arbejderpartier der gennem nogen tid har været repræsenteret i det danske parlament, rejst kravet om PRG's anerkendelse i dette forum, skønt de alle har anerkendt Våbenhvileaftalens betydning. Vi fordømmer disse partiers valenhed, ikke mindst det danske socialdemokrati, der gennem sin tid som regeringsparti, har haft rig lejlighed til at lade handling følge ord.

Årsagen er, at Danmark er et imperialistisk land. Danske firmaer har deltaget i USA's folkekrigskrig ved at bygge flyvebaser og veje for amerikanerne i Indokina, og den danske stat har på forskellige måder bidraget økonomisk: ved eksportgarantier til firmaerne, ved sin deltagelse i Mekong-projektet, ved gennem Danida at hjælpe Thieu med opbygning af KZ-lejre. Når den foregående, og den nuværende danske regering undlader at anerkende PRG, er det fordi de sætter danske monopolkapitalisters interesser og forbindelser med USA-imperialismen højere end freden.

Ikke desto mindre må enhver ven af freden på det skarpeste fordømme Ford-regeringen og Thieu-juntaen, og arbejde for den bredest mulige støtte i den danske befolkning til kravet om PRG's anerkendelse.

Men netop fordi Danmark er et imperialistisk land, der deltager i undertrykkelsen og udbytningen

af den tredje verdens lande, hviler der en særlig opgave på den danske arbejderklasse: at knuse den danske kapitalisme og erstatte den med proletariatets diktatur.

Med sin væbnede folkekrig leverer de indokinesiske folk deres slag mod imperialismen, den amerikanske såvel som den danske. Den danske arbejderklasse vil, i forening med de arbejdende masser, også levere sit.

Ved de største massestrejker og demonstrationer i 20 år, og ved et stigende antal vilde strejker har den danske arbejderklasse gennem de sidste år vist, at den ikke vil bøje ryg under den offensiv som kapitalen retter mod den i Danmark, såvel som i alle andre kapitalistiske lande. Men kampen er endnu spontan. Den mangler en ledelse - et ægte marxistisk-leninistisk arbejderparti. Det er med opbygningen af dette parti som hovedopgave, at Kommunistisk Arbejderforbund marxister-leninister er blevet dannet, men vi er en lille, ung og uerfaren organisation. Det første skridt er at forene den danske arbejderklassens avantgarde omkring en revolutionær strategi og taktik.

Men i hvilken fase af kampen vi end befinder os i, vil det vietnamesiske folks og Sydvietsnams Provisoriske Revolutionsregerings konsekvente kamp mod USA-imperialismen altid stå som et forbillede for os, som vi vil bestræbe os på at lære af.

Kommunistisk Arbejderforbund
Marxister-leninister
Politbureauet v. sekretær
Torben Hansen.

Tegn abonnement på Foreningen Venskab med Kinas småskriftter om livet i Kina. 15 kr for 10 hefter.

KINA I DAG

GRATIS ABONNEMENT

Udg. af den Kinesiske Folke-republiks Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup

BESTILLINGSKUPON

Adr.: Guldborgvej 13, 4. 2000 F Giro: 20 0 19

Hermed bestiller jeg:

A) Prøvenummer ☐

B) Abonnement fra Nr.

Navn.....

Adresse.....

Arbejdsplads.....

Alm. abonnement 25 kr. Kampabonn. 50 kr.
Institutions abonn. 65 kr.

ARBEJDERBLADET

EN KORPORATIV FAGBEVÆGELSE KAN IKKE GENEROBRES

Den kapitalistiske krise skærpes og arbejderklassen svarer igen med en forstærket økonomisk kamp for at forsvare sin realløn. Det sker i et stigende antal vilde strejker og spontane masseaktioner. Dette rejser spørgsmålet med fornyet styrke: Hvilken linje skal arbejderklassen følge for at gøre fremskridt i sin faglige kamp?

Der er idag tre opfattelser af dette spørgsmål: På den ene side Socialdemokratiets opfordring til arbejderklassen om at holde sig i ro, og sætte sin lid til fagbevægelsen. På den anden side KAM-l's linje: Fagbevægelsen er gennem en lang og energisk indsats fra socialdemokratiets side blevet knyttet til statsmagten i en sådan grad at der er tale om en regulær indkorporering (indlemelse) i staten. Fagforeningerne er hermed for altid tabt for den danske arbejderklasse, og vil aldrig igen blive klassekamporganisationer. Derfor gælder det om af al magt at støtte udviklingen af den spire til selvstændig klassekamp som de vilde strejker er udtryk for, og derfor vores generallinje for den faglige kamp i parolen LEVE DE VILDE STREJKER.

Mellem Socialdemokratiets og KAM-l's linje er der en tredje, der nok kan støtte visse enkelte strejkeaktioner, men som mener at hovedopgaven i den faglige kamp er at GØRE FAGFORENINGERNE TIL KAMPORGANISATIONER: Fortalerne for denne linje mener at fagbevægelsen skal og kan generobres, og at dette er forudsætningen for fremskridt i den faglige kamp. Fortalerne for denne linje er først og fremmest DKP, KFML (Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister) og MLE (Marxistisk-leninistisk Enhedsforbund.)

KFML og MLE anklager DKP for at forråde arbejdet med at gøre fagforeningerne til kamporganisationer, men har iøvrigt forskellige opfattelser af hvordan dette skal gøres.

I denne artikel, samt i rubrikken SÅDAN BLEV LÆNKERNE SMEDET, vil vi vise, hvorfor det er en utopi at forestille sig, at fagforeningerne igen kan blive klassekamporganisationer, dvs. arbejdermassernes organisationer i kampen for dagskrav og socialisme. Vi vil vise, hvad det vil sige, at den danske fagbevægelse er korporativ.

KORPORATIVISME - ELLER KUN "TENDENSER"

MLE adskiller sig fra DKP og KFML ved at have fået øjnene på klem for at vi lever i en korporativ stat. I deres blad TJEN FOLKET nr. 16 - 2. årg. skriver de i anledning af helhedsløsning, ØD m.m.:

"Alle disse ting leder hen imod det korporative samfund. Stat, arbejdsgever og fagforening skal i fællesskab klare problemerne. At vi her i Danmark ikke har mærket særlig meget til den slags samarbejde, betyder ikke, at vi skal tro, at vi aldrig vil komme til at opleve det i særlig stor grad."

Men samtidig bliver det klart at MLE ikke kan se skoven for bare træer. Gennem mere end 60 år har danske arbejdere i høj grad mærket samarbejdet mellem kapital, stat og fagbevægelse, som det f.eks. kommer til udtryk i det korporative organ arbejdsretten (tidligere Den Faglige Voldgift, oprettet i 1910). Eller hvad med overenskomstforhandlingerne, hvor staten, nemlig gennem forligsinstitutionen som blev oprettet i 1910, har blandet sig?

Tænk også på de ændrede forhandlingsregler fra 1963, hvor det blev slået fast at parterne skal tage hensyn til den "samfundsøkonomiske ramme" som bliver afstukket af det Økonomiske Råd (der blev oprettet af regeringen Kampmann i 1962). Det gør såmænd repræsentanter for kapital, stat og fagbevægelse.

Eller tænk på det nyeste og højeste skud på stammen: Det Arbejds-markedspolitisk Udvalg (oprettet i 1970), hvis medlemmer er den til enhver tid siddende departementchef for Arbejdsministeriet, DA-formanden, og LO-formanden. Dette udvalgs kompetance beskrives således: "Det er naturligt at udvalget ikke alene skal tage sig af arbejdsformidlingsproblestillinger, men arbejds-markedspolitikken i bredeste forstand".

Behøves der flere eksempler for at vise at de sidste mange overenskomstforhandlinger ikke er andet end den korporative kapitalistiske stats lømpolitik? Ellers må vi jo henvise til forskellige socialdemokratiske regeringers indgreb i overenskomstforhandlinger, med fagbevægelsens samtykke og bistand.

Men udover de nævnte udvalg findes der inden for arbejdsministeriet, socialministeriet og

for ikke at tale om den kommunale forvaltning (Egnsudviklingsrådene) en række andre korporative organer, hvor fagbevægelsen, i samarbejde med kapital og statsmagt, deltager aktivt i forvaltningen af det kapitalistiske udbytersamfund.

DEN KORPORATIVE FAGBEVÆGELSE

Korporativisme vil altså sige et institutionaliseret (lovbundet og organiseret) samarbejde mellem kapital, statsmagt og fagforening. Det er, trods socialdemokratiets megen snak om "velfærdsstat" kun et redskab for kapitalens diktatur. Borgerskabets hovedformål med at oprette denne stat er at uskadeliggøre arbejderklassens faglige organisationer for at forhindre en effektiv lønkamp, samt et forsøg på at gribe regulerende ind i den kriseramte kapitalistiske økonomi.

Ideen om korporativstaten stammer fra en vis Hr. Mussolini, der selv beskrev det således:

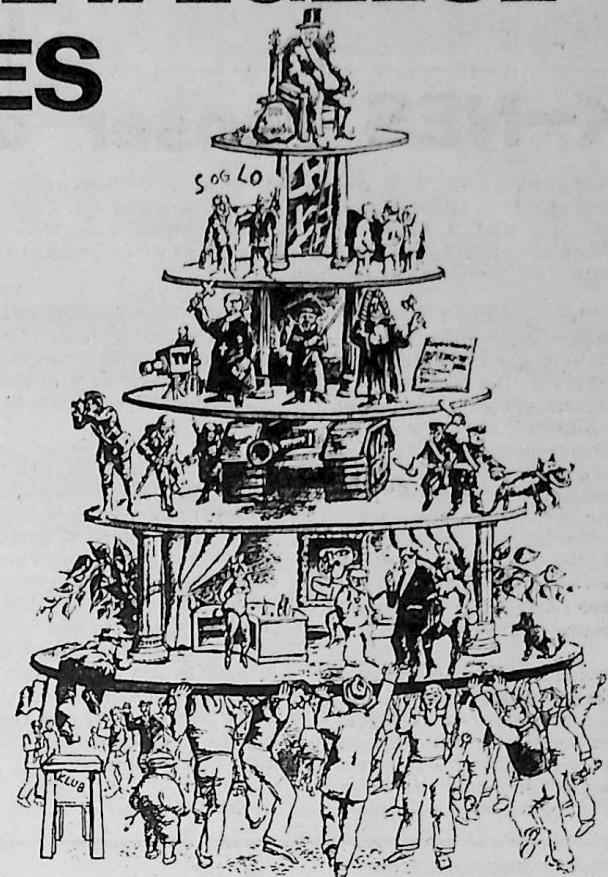
"Den mest revolutionære af vore love, en lov som vil få plads i verdenshistorien er den om disciplineringen af de kollektive aftaler. Gennem denne lov er den demokratisk, liberale stat, som i fagforeningsspørgsmål hverken sagde ja eller nej, blevet afrettet. Vi har skabt den fagligt korporative stat..."

I nogle tilfælde gik Mussolini så vidt at han brugte voldsmagten til at knuse fagbevægelsen: Han opløste de eksisterende fagforeninger ved lov, og oprettede nye efter sit eget hoved. Samme metode brugte hans kolleger Hitler og Franco. Også i Danmark blev arbejderklassen berøvet sine faglige organisationer. Men det var ikke nødvendigt at gøre det med vold. På grund af socialdemokratiets indflydelse over fagbevægelsen, kunne den langsomt men sikkert forvandles fra en fri klasseorganisation, til en aktiv forvalter af udbytersamfundet. (Se rubrikken SÅDAN BLEV LÆNKERNE SMEDET)

EN FARLIG UTOPI

Ikke desto mindre giver DKP, KFML og MLE udtryk for, at arbejderklassens hovedopgave i den faglige kamp er at genoprette dette bureaukratiske apparat, og forvandle det til en fri og klassebevidst fagbevægelse.

Kun DKP har givet klare eksempler på hvordan det skal gøres,

nemlig ved at erobre så mange poster som muligt i dette apparat. Der er ikke noget at sige til at sporene skræmmer for KFML OG MLE, der endnu ikke har beskrevet, hvordan det så skal gøres, hvis det ikke skal være efter Erik Hanssens, Holger Foss' og Jørgen Jensens metode. KFML og MLE ønsker ikke at erobre LO-toppen, måske ikke engang forbundsledelsen. Men hvordan vil de så organisere den nødvendige landsdækkende ledelse af arbejdermassernes kamp? Ethvert forsøg på indenfor fagbevægelsen at etablere en klassekampsledelse vil føre til splittelse af fagbevægelsen. Men det betyder KFML og MLE at de ikke ønsker. Deres teori er utopisk og selvmodsigende. Enten vil deres forsøg på at skabe en sådan ledelse strande, og de vil blive nogle "radikale pådrivere" til de socialdemokratiske fagpampere - eller også må de acceptere vores linje: at ledelsen af den faglige kamp må organiseres uden om fagbevægelsen.

Men bortset fra det, så er den især farlig på den måde, at den leder opmærksomheden væk fra det som er hovedopgaven i den faglige kamp i dag: At støtte den tendens i arbejderbevægelsen som de vilde strejker er udtryk for: Tendensen til en selvstændig klassekamp.

Her i Danmark er der mange vilde strejker at henvise til, men kun få, hvor arbejderne organiserer

rer kampen selv, og endnu færre hvor det lykkes dem at holde fagbureaukraterne helt uden for. Det skyldes to ting:

1) At arbejderne spontane aktioner under en højkonjunktur ofte hurtigt giver resultater i form af visse indrømmelser fra kapitalistens side. Dette forhold ændrer sig krisens skærpelse, og med kapitalens offensiv, som fremtvinger kravet om selvstændig organisation. Ota-strejken og Uniprint er de første varsler i denne omgang.

2) At fagbureaukraterne gennem årene har udviklet en utrolig dreven taktik til at bryde strejkerne. Dette rejser kravet om en smidig taktik fra de klassebevidste arbejderes side. KAM-l har praktisk taget ingen vejledning at byde i dette spørgsmål, men vores fabriks-celler har gennem det sidste halve år gjort de første beskedne erfaringer, og de vil blive opsummeret i vort teoretiske organ. Noget tyder på, at vejen til den selvstændige kamp mange steder også vil indebære en taktisk anvendelse af fagforeningen/klubbestyrelsen, hvor man f.eks. henvender til den for at presse den, ikke til at blive "kamporganisation", men til at tage stilling for øjnene af arbejderne til de konkrete krav. En sådan taktisk anvendelse vil imidlertid ikke rokke ved analysen af fagforeningerne, og altså heller ikke ved den kensgerning, at arbejderklassens kamp uundgåeligt vil bane sig vej uden om dem.

Fascismens mådeholdne fløj

Vi har modtaget følgende læserbrev som maskinarbejder F. Rasmussen har sendt til Land og Folk's redaktion for snart to måneder siden, men som de endnu ikke har kunnet tage sig sammen til at svare på.

Land og Folk bringer d. 21/12-74 en boganmeldelse af Harding Sonnes bog: "Staining eller kaos". Boganmelderen Heinrich Davidsen bringer følgende citat fra bogen: "Det er vigtigt at forstå, at tredivernes fascisme blot var en anden løsning. Fascismen er den åbenlyst terroristiske løsning af de problemer, som de skandinaviske socialdemokrater stort set kunne klare uden direkte voldsanvendelse."

Hr. Heinrich Davidsen forsætter: "Så ender vist al debat, når man for alvor påstår at de skandinaviske socialdemokrater havde samme mål som fascismen, det var kun midlerne der var forskellige".

Hr. Heinrich Davidsen skriver andetsteds: "I 1916 havde Socialdemokratiet, står der, definitivt skiftet

side i klassekampen, det var blevet et borgerligt parti - hvad så senere? og hvad er så Venstre og konservative, og skal arbejderne så fra 1916 bekæmpe Socialdemokratiet som klassefjende?"

Jeg syntes, at den politiske linje Land og Folks boganmelder har er en fundamentalt anden, end den som DKP havde på det tidspunkt, hvor begivenhederne fandt sted. Jeg vil for at anskueliggøre dette fremføre et par citater fra DKP's blad - dengang "Arbejderbladet", og fra Kominterns program, som beskriver Socialdemokratiet i Europa:

"Alt efter de politiske konjunkturer betjener bourgeoisie sig af de fascistiske metoder eller af den metode at indgå i koalition med Socialdemokratiet, som ikke sjældent - sær-

lig i tider der er kritiske for kapitalismen - spiller en fascistisk rolle.

Socialdemokratiet viser under sin udvikling fascistiske tendenser, hvilket dog ikke hindrer det i at optræde som oppositionelt parti imod den borgerlige regering i tilfælde af ændringer i de politiske konjunkturer. Fascisme og koalition med Socialdemokratiet er begge metoder, der er usædvanlige for den normale kapitalisme. De er tegn på almindelig krise for kapitalismen og benyttes af bourgeoisie for at hæmme revolutionens fremmarch."

(Kommunistisk Internationales Program. Arbejderforlaget, Kbhvn. 1933. Min understregning.)

Og Arbejderbladet skrev den 6. maj 1933 følgende:

"Fascismen - siger kammerat Stalin - er en kamporganisation, der bygger på socialdemokratiets aktive understøttelse. Socialdemokratiet er objektivt den mere mådeholdne fløj af fascismen."

Det var DKP's politik overfor Socialdemokratiet på det tidspunkt. Har DKP revideret den?

Maskinarbejder F. Rasmussen.

Nyt nummer af KAMPENS VEJ

hvem skal man stemme på - og hvorfor?

Dette er hovedemnet for det nye nummer af vort teoretiske tidsskrift.

I sidste nummer af AB bragte vi uddrag af den debat der for tiden løber i KAM-l om et forslag politbureauet har rejst om at stemme på DKP ved folketingsvalget.

Efter kommunistisk skik fører vi vore modsætninger åbent frem, således at en bredere kreds kan bidrage til at få problemerne løst.

I det nye nummer bringes således den fulde ordlyd af de indlæg som vore afdelinger og enkeltpersoner har kommet med i debatten, såvel som medlemmer af politbureauet forsvare sin stilling overfor den kritik der er rejst.

Debatten viser, at der i vore afdelinger er et voksende kendskab

til og interesse for at udvikle en revolutionær taktik til brug for arbejderklassens kamp.

Men trods alt er erfaringerne forskellige og derfor er der også delte meninger om, hvad der må gøres.

Der findes 4 muligheder. Man kan opfordre til at stemme DKP eller VS. Man kan opfordre til valgboycot og man kan undlade at opfordre til noget som helst.

Det var sidstnævnte "løsning" som AB førte frem ved det nys overståede Folketingsvalg, idet vi ikke kunne nå at få afklaret en enig holdning til, hvilke af de tre andre muligheder vi skulle benytte.

Valgkampen affødte denne debat, og i KV kan man studere de forskellige indlæg.

FRA ARBEJDSPLADSERNE

LK-NES renser ud

Idag står ca. 150.000 på gaden som arbejdsløse. De vilkårligheder som møder dem der stadig er i arbejde bliver i en sådan situation stadig frakkere. Men des frakkere kapitalisterne bliver des større modstand vil de møde fra arbejdspladserne.

På LK-NES's afdeling i Haraldsgade i København iværksatte man de første fyringer kort tid efter sommerferien. Det drejede sig ikke om massefyringer, men om en stille udslusen af enkelte personer. Usikkerheden begyndte at brede sig og rygterne svirrede i luften. Hvor mange skulle fyres og hvor for? Alle hørte noget men ingen vidste noget bestemt. Hverken fra firmaet eller fra tillidsfolkene fik vi besked om hvordan fremtiden ville være trods det at de bør vide det bedre end nogen anden.

KAm-l's fabrikscelle udsendte i august en løbeseddel hvori vi krævede klar besked om fyringerne. Hvor meget ville det dreje sig om og ville man ikke fra firmaets side benytte lejligheden til, under dække af arbejdsløshed og krise

at rationalisere og effektivisere produktionen? På denne løbeseddel kom der intet svar trods det at både firmaet og tillidsfolkene har adgang til at benytte højtalerne.

Fællesklubben på LK-NES har i det halve år der er gået siden de første fyringer trådt i kraft, vist, at de vil acceptere så godt som hvilke krav som firmaet kommer med. De har blandt andet accepteret at alle der har været ansat i firmaet under 2 år kan fyres frit, at alle skal have lønkonto (firmaet bringer på den måde administrationsomkostningerne ned og tjener penge på en dags ekstra rente) og at fremmedarbejderne i det hele taget bør fyres først.

Dermed undlader de at stille sig

i spidsen for en kamp imod forringelserne i arbejdsvilkårene og fyringerne. Af den grund har håbløsheden og magtesløsheden bredt sig blandt arbejderne, thi uden ledelse ingen effektiv modstand.

De løbesedler KAm-l's fabrikscelle og andre arbejdere har uddelt i denne periode har rettet sig mod firmaets kyniske fremgangsmåde og klubbens manglende protester i den anledning, samt vist hvordan man andre steder i landet, f.eks. Uniprint ikke har villet finde sig i kapitalens vilkårlige skalten og valten med arbejderne. Løbesedlerne har været en torn i øjet på firmaet, og samtidig vundet en vis sympati blandt arbejderne. Dette er farligt for firmaet for det er spiren til den første modstand. Derfor fyrede firmaet de arbejdere der højlydt havde protesteret over det der foregår. Fra firmaets side p.g.a. arbejdsmangel og i arbejds-kammeraternes øjne af politiske årsager.

Hvis firmaet nu tror at al videre modstand fra arbejderne på LK-NES er borte elimineret så vil de tage alvorligt fejl.

Bad om fri og blev fyret

For anden gang på to måneder har der været en konflikt på Hede Nielsens Cykelfabrik i Horsens.

En arbejder der har været ansat i 7 år på fabrikken var så frimodig at bede om fri en fredag kl. 12. Dette gjorde han en uge før, da der er en aftale om at varsel skal gives i god tid. Man kan ikke nægte en ansat fri med mindre produktionen kræver det, men da der for tiden produceres til lager er det uden betydning. Da den store dag endelig oprinder får han af værkmesteren at vide at han ikke kan få fri. Da han alligevel går hjem bliver han fyret. Mandag morgen snakker han med tillidsmanden der forgæves forsøger at få ham genansat. 13 arbejdere fra afdelingen, der har nedlagt arbejdet, bliver enige om at gå hjem da de får det at vide. Kvinderne går efter en afstemning også hjem, ialt 25 strejker.

gå i arbejde igen. På et fagforeningsmøde foreslår fagforeningen at sagen fjernes fra Arbejdsretten og bringes ned på lokalt plan. Og, tilføjes det man støtter arbejderens krav om genansættelse af den fyrede. Virksomheden fralægger kravet om bod fra de strejken-de, men vil kun nyansætte de fyrede. Det bliver afvist, idet han da går glip af de fordele hans lange anciennitet har givet ham. Og fagforeningen bringer noget nyt ind i sagen, idet de vil have arbejdsklimaet på afdelingen forbedret.

Der bliver igen afholdt et fagforeningsmøde, hvor firmaet på ny nægter at genansætte manden, og samtidig trækker de tilbuddet om nyansættelse tilbage. Arbejderne vil herefter indbringe sagen for den Faglige Voldgift. Tilsyneladende står arbejderne stærkt, da der er tale om en klar overtrædelse af aftalen fra firmaets side, men man ved også af erfaring hvordan den Faglige Voldgift plejer at dømme.

Sagen bliver indbragt for Arbejdsretten. Mændene fortsætter aktionen, mens kvinderne går i arbejde. Arbejdsretten udskyder afgørelsen, og man vedtager at

Hvad angår arbejdsmiljøet, så erkender virksomheden de fejl man har lavet, men vil altså ikke tage konsekvensen af dette og genansætte manden.

Lær af Bolchevikkerne

NYT FRA ARBEJDERFORLAGET
4. KAPITEL AF SOVJETUNIONENS KOMMUNISTISKE PARTI'S (BOLCHEVIKKERNE) HISTORIE

Vi har tidligere udsendt 1, 2 og 3. kapitel af denne berømte bog, som Bolchevikernes Centralkomite udsendte i 1939.

Nu foreligger 4. kapitel i et virkeligt pænt udstyr. Det omhandler klassekampen i Rusland og bolchevikernes politik fra 1908-12.

Det var en periode hvor Zar-regimet havde overtaget, efter at revolutionen i 1905 var blevet knust. Bolchevikkerne måtte gå under jorden, og det revolutionære arbejde blev stærkt svækket på grund af omfattende arrestationer og forvisninger.

Men under dette tilbageslag opstod der forfaldstendenser, splittelse og pessimisme i partiet. Lenin og bolchevikkerne måtte derfor ikke alene kæmpe for at opretholde forbindelserne med arbejderklassen, men måtte samtidig kæmpe mod en voksende opposition inden for rækkerne.

I første omgang udskilte en del småborgerlige intellektuelle sig. De gik til angreb på marxismens teoretiske grundlag: Den dialektiske og historiske materialisme. De ville i stedet udbrede idealisme og mystik i arbejderklassen.

Men hvad er dialektisk materialisme? Hvad er principperne for arbejderklassens revolutionære teori? Dette spørgsmål besvarer Stalin, som har skrevet et af afsnittene, der er helliget dette emne. Stalins fremstilling af dette svære spørgsmål er med rette berømt for sin klarhed og lettilgængelighed, som skyldes at det blev skrevet til studieformål blandt Ruslands arbejdere og bønder. Siden dets fremkomst er Stalins arbejde blevet studeret i alle revolutionære organisationer verden over. Helt op i halvtredserne hørte det til blandt det populære skolingsmateriale selv i DKP. Idag indgår dette afsnit i KA m-l's grundskoling.

LIKVIDATORER, CENTRISTER OG ANDET....

Stalins fremstilling af den dialektiske materialisme er samtidig en forklaring på, hvad den kamp drejede sig om, som Lenin førte mod de småborgerlige intellektuelle, som havde sagt farvel til marxismen.

Men samtidigt med dette måtte bolchevikkerne kæmpe mod de såkaldte "likvidatorer", der var så grebet af nederlagsstemning, at de helt ønskede at likvidere partiet. Desuden optrådte en fraktion, som ikke sagde åbent, at de mente partiet skulle likvideres, men som i deres politiske linje reelt gik imod bolchevikernes program og taktik. De forlangte, at bolchevikkerne skulle trække sig tilbage fra den reaktionære Duma (datidens folketing) og desuden trække sig ud af alle massebevægelser, hvor bolchevikkerne arbejdede. De fik navnet "Otsovister", som kommer af ordet "tilbagestrækning". De ville afsondre sig selv i en illegal organisation og afbryde forbindelsen med masserne, som var bolchevikernes styrke. På denne måde ville de drive en kile ind mellem partiet og arbejderklassen. Lenin viste, at likvidatorerne og Otsovisterne var henholdsvis borgerlige og småborgerlige medløbere til proletariats parti.

Også Trotski optræder på arenaen. Det lykkedes ham at forene alle de anti-bolchevikiske retninger i en blok. Trotski anstillede sig som stående over stridighederne og han arbejdede for at forene fraktionerne, uden at de politiske modsætninger var løst.

Han arbejdede for at udvikle den såkaldte "centrisme" i organisationen, dvs. at både småborgerlige og proletariske synspunkter skulle eksistere side om side i det revolutionære parti (hvilket medfører at proletariats interesser underordnes småborgerskabet)

Men "denne ideologi var leninismen fremmed og modbydelig" som bogen siger, og kampen fortsatte indtil disse opportunistiske retninger var fordrevet fra partiet.

Gennem denne kamp blev bolchevikkerne styrket, og de kunne nu fuldt hellige sig organiseringen af det nye revolutionære opsving som var ved at tage form (og som de kommende kapitler vil berette om.) Som de foregående 3 kapitler af bolchevikernes historie, er også det 4. af stor betydning at studere for enhver som deltager i, eller støtter de forberedelser som idag gøres for at skabe et revolutionært parti i Danmark af leninistisk type.

Køb bogen, og brug den!

(De 3 hefter koster hver 5 kr. og kan købes i RØDE STJERNE eller bestilles fra ARBEJDERFORLAGET.)

Tag kontakt med KAm-l

HORSENS
RØDE STJERNE
NYGADE 25
8700 HORSENS

KOLDING
RØDE STJERNE
LÅSBYGADE 41
6000 KOLDING

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 Ø (tlf. TR 6627)

ODENSE
RØDE STJERNE
GRAVENE 3
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEDEVEJ 29
9250 ÅLBORG

ÅRHUS
RØDE STJERNE
STUDSGADE 10
8000 ÅRHUS C

Røde Stjerne

Åbningstider for
RØDE STJERNE-
boghandlerne:
mandag til torsdag
16,00 - 17,30
Fredag:
16,00 - 19,30
Lørdag:
10,00 - 14,00

KAMPFOND

GIRO
20 43 45

Adr.: Guldbergvej 13, 4.,
2000 København F

Husaftaler opsiges hos P. Hansen

Hos P. Hansens Bogtrykkeri, Gasværksvej i København har vi i den senere tid været udsat for ledelsens forsøg på at presse os i defensiven ved bl.a. at tage alle vores husaftaler fra os.

Husaftaler er specielle aftaler, vi har kæmpet os til her i huset, det er specielle fridage, kaffepause, arbejdstøj osv. Man sagde fra ledelsens side, at der ikke var råd til disse aftaler, og at vi burde tænke på firmaets dårlige økonomi. Så derfor var der ikke noget at forhandle om. Det kunne vi ikke acceptere, så vi krævede forhandling af disse aftaler. Dette kom i stand efter, at vi havde nægtet overarbejde. Forhandlingerne mandede ud i meget små ting, så som at vi kunne få arbejdstøj en gang om året, men ikke nogen vask af det som tidligere, vi skulle selv betale kaffen, og vores kaffepauser på et kvarter var strøget, samtidig med at vi ikke kunne få 15.000 kr. til klubkassen, samt en fridag efter Kristi Himmelfartsdag.

Det kunne vi ikke acceptere, så derfor besluttede vi på et arbejdermøde, at vi ikke skulle gå i arbejde før vi havde fået husaftalerne igennem. Samtidig kontaktede vi datterselskabet i Rosenørns Allé, hvor den store off-set-afdeling ligger, og fortalte dem om vores situation. Derefter gik de i sympatiaktion med os.

Efter 1½ dags aktion måtte firmaet bøje sig, og vi fik gennemført de væsentligste ting i husaftalen igen. Dette viser, at det kan nytte, at vi stoler på egne kræfter.

Nu prøver man selvfølgelig fra firmaets side at udnytte denne situation ved at sige: Nu bliver vi nødt til at omstrukturere firmaet. Dvs. de tænker nu på at nedlægge visse afdelinger, ja, de har sågar truet med at nedlægge firmaet helt p.g.a., at vi har fået vores krav igennem, og at firmaet derfor ikke kan klare det længere. Det må vi arbejdere naturligvis skarpt afvise som den latterlighed, det er. Husaftalerne koster rundt regnet firmaet 50.000 kr. pr. år, og det kan selvfølgelig ikke vælte et firma der har en årsomsætning på 18 mill. kr.

Denne sag er endnu et eksempel på, at kapitalen på enhver måde forsøger at udnytte krisen til at terrorisere arbejderne på alle områder, og selv med de mindre ting, som i dette tilfælde.

O.N.

ARBEJDERFORLAGET

Fr. Engels: Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1 kr
Kommunismens grundsætninger	3 kr
V. I. Lenin: Om strejker	2 kr
Staten	2 kr
De russiske socialdemokraters opgave	1 kr
Et brændende spørgsmål - om kampen for det revolutionære parti	3 kr
Hvad skal man begynde med - artikler om partiopbygning i Rusland	4 kr
Brev til en kammerat - om vore organisatoriske opgaver	3 kr
J. V. Stalin: Mod forfladigelserne af parolen om selvkritik	1 kr
Samtale med Emil Ludwig	1 kr
Om dialektisk og historisk materialisme	3 kr
Om partiet	3 kr
Kort om meningsforskellene i partiet	5 kr
De russiske socialdemokraters politiske strategi og taktik	5 kr
E. Thälmann: Tyskland, socialdemokratiet og fascismen	1 kr
O. Nyström: Fascisme og socialfascisme	3 kr
Politisk platform (fra KFML(r)'s 3. kongres)	4 kr
Strasbourgteserne, om den økonomiske kamps taktik	1 kr
SUKP(b)'s historie kap. 1 og 2	4 kr
- kap. 3	5 kr
- kap. 4	5 kr
KAm-l's grundrørkel (Studiespørgsmål)	4 kr
ARBEJDETSANGE (nye og gamle i udvalg - med akkorder)	3 kr
Pris + porto indsættes	ARBEJDERFORLAGET
på giro 23 42 79	Nørregade 65 5000 Odense